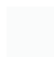
1r recull de contes anti-autoritaris





fotomuntatges de les pàgines 47 i 60: lyrae / llibertatesnomdedona@gmail.com



Dibuixos i còmics: ira
monmort@gmail.com / desocarel.ppcc.cat



Portada, fotografies i maquetació: Gondwana Visuals
gondwana.ppcc.cat / skairigi@hotmail.com

ÍNDEX

PRÒLEG

Teniu a les mans el recull dels contes que hem rebut en el 1r certamen de contes antiautoritaris "La Rosa dels Vents".

Tal com ja explicàvem a les bases, amb aquest certamen Negres Tempestes ens hem proposat dues coses: d'una banda incentivar la creació artística i d'altra banda promoure els valors llibertaris. Dins d'aquesta lluita antiautoritària enquadrem la nostra defensa i promoció del català en totes les seves variants. També volem incentivar als diferents col·lectius, organitzacions i individualitats anarquistes perquè facin seva aquesta lluita d'una manera activa i sense complexos.

Volem agraïr a totes i tots els que han participat d'aquesta iniciativa amb els seus contes. També volem mostrar el nostre agraïment a Ira per les seves il·lustracions i còmics, a Lyrae pels fotomuntatges, a Gondwana Visuals pel disseny i maquetació del llibre i a la Jordina per la correcció del llibre.

Salut i bona lectura,

Col·lectiu Negres Tempestes
www.negrestempestes.org



Juny del 2007



Somriures Mirall

(Gerard Vilardaga Cunill)

Deambula oníricament, entremig de la munió d'uns vehicles expectants. Un daltonià accelerat aixeca el prec sense raó. Soroll de clàxon. Els altres, aparentment civilitzats resten silents, tot esperant el canvi de color, llums de neó barren el pas. Ell, amb un plec de diaris poc cotitzats -premsa de la indigència- sota el braç, segueix el pelegrinatge quotidià del pas zebra fins a la tercera o quarta filera. Marató repetitiva i alcohòlica, invariable. El públic de reüll observa el corredor de fons, al fons del pou. L'avituallament encartonat li fa un crit cada cop que els conductors arrenquen els motors. Vi, ranci. De tant en tant, algú recorda sermons clericals, abaixa el vidre amb indiferència i escup xavalla a la misèria.

De 9 a 21 hores, tal com al centre comercial. No tanquem els festius. Horaris d'esclau, però els sindicats verticals no toleren reivindicacions provinents de l'economia submergida/subversiva. La lluita de classes està perduda, no hi ha consciència. L'anarquisme agonitza entre xiprers. Davant la decepció de manca de revolució, set etílica i a les penes cullerades. Cullerades soperes vessant líquids de diferent graduació. Multiculturalitat a l'alcoholisme.

Però, avui futbol. Reunió de hooligans de cap a caiguda a la bodega dels grans torrats. La tina eixampla el broc el dia de partit. Ell s'entafora a qualsevol racó discret i només alça la veu per qüestions de vital transcendència:

- Per exigir la següent copa de vi.
- Per reclamar objectivitat a l'autoritat arbitral des de la més gran subjectivitat de l'aficionat begut.

A la pantalla sona una música triomfalista durant l'entreacte:
We are the champions!!!

Bramen els altaveus eufòrics, la parròquia aprofita per escurar el cul de l'ampolla. Petó negre a la porca de l'estrella. Una parella jove, un noi i una noia, comparteixen taula. Probablement res més, la secció masculina absorta en l'apassionant lectura d'un dels diaris gratuïts. Premsa especuladora. Ella furga al mòbil intentant captar l'atenció, l'èxit s'esmuny. Sobrepès cel·lulític.

Per sort, el match es reprèn. La introspecció forçosa començava a generar certa angoixa entre els assistents menys alcoholitzats. El súmmum: GOL. Crits, salts, abraçades, algun got trencat... Soroll de victòria. El proletariat incrementa el fervor cap als onze milionaris mediàtics. Ídols caducs que passada la trentena es marceixen i esdevenen rics inútils: comentaristes de televisió, funcionaris de club, drogoaddictes declarats... Gent prescindible. De tant en tant en Juan pensa que els futbolistes retirats haurien de ser elements explícitament eliminables, imagina grans execucions en massa als estadis rivals (estil xinès durant la Revolució Cultural). Un espectacle previ als grans partits. Els jugadors entrarien al camp encadenats de cap a peus i escortats per l'Agrupació de Liniers Jubilats (ALJ). Alhora, al mig del camp, els renovats Cors de l'Exèrcit Soviètic entonarien: Kill me softly d'Aretha Franklyn. Sota el paraigües de la música, la comitiva fúnebre es dirigiria molt lentament cap al gol sud, just sota els tres pals. Un cop els condemnats resten immòbils sota els pals, apareix el gran protagonista del Show, el braç executor d'una nova justícia futbolística: l'àrbitre, armat amb un vell Kalashnikov cedit per la Revolució Cubana, l'any que el mundial va prendre lloc

en l'illa caribenya. L'home de negre es situa sobre el punt de penal i... obre foc. Els jugadors jeuen estesos a l'àrea petita, sense piscines possibles. L'àrbitre buida el carregador en senyal de celebració. El públic, gairebé acostumat a l'execució de vells mites, rossega crispetes. L'exaltació és mínima. Els nens recullacadàvers s'emporten cap al tanatori de l'estadi els cossos dels mites caiguts. L'ira de l'ordre ha saciat la seva gola reprimida i l'etern secundari ha executat venjança sobre els fantasmes d'antigues genialitats. La solemnitat pren més força quan l'home anònim, però armat, fa mitja volta i encara de nou les entranyes de l'estadi. Al seu voltant es replega l'ALJ, a un ritme marcial abandonen plegats el camp, tot exhibint testosteronics l'arma homocida. Tan sols els nens són seduïts per la virulència de l'escena. Funcionalisme en estat pur; els invisibles, però necessaris eliminen els antics galàctics enmig de la catarsi d'una pluja d'estels mortífera.

De tant en tant, a estones, quan se'n recorda el Juan es proposa deixar el vi sense gaire convicció. Llavors, l'home s'omple de coratge i abandona l'alcoholisme permanent, esdevé sobri efímer els instants suficients per aturar reflexions futbolístiques, dissertacions sobre la política local... En definitiva, l'evolucionisme de la supervivència s'apodera del seu got.

El partit s'ha esvaït i s'inauguren a tots els canals, les tertúlies infinites. No hi ha elecció, la monocromia és absoluta. Potser algun dia, una televisió ambiciosa comprarà els drets sobre els comentaris postmatch. Però ara, la prolongació del partit en els platós de televisió marca l'inici de l'èxode. El camí a casa.

Paga i se'n va, el comiat amorf contrasta amb la passió de tot just fa uns instants:

- aDéu
- Bona nit, passi-ho bé

Al carrer, les obres s'entossudeixen a persistir. No hi ha final. Gran Via amunt, els guia un far postmodern. L'arquitectura fàl·lica del neofeixisme... Sorry... del neoliberalisme s'aixeca sobre una ciutat de barricades legals:

Disculpin les molèsties, treballem per vostè.

A la plaça de les Glòries l'escenari es vesteix de gala, la confrontació és absoluta: carrers esbudellats, excavadores, runa, camions, més runa, runa de diferents colors, bombes de fragmentació encara per esclatar... Tot a l'aguait, esperant la represa del conflicte. A les vuit toquen diana i la batalla es reinicia diàriament. L'ONU és incapaç d'imposar cap treva, de fet ni tan sols han aconseguit consensuar una condemna pels últims 5 obrers morts a la zona. Buròcrates. Per esguardar l'armament, passegen entre els enderrocs els precaris de l'ordre establert, els gossos més famèlics de l'estat privatitzat. Aspirants eterns a funcionari armat: qüestió de coeficients.

Entre les corbes de la plaça, algunes dones resisteixen. Poques. Les valentes de la prostitució planten cara maquillades i de nit, a velles prohibicions i noves ordenances: romaneses, nigerianes, marroquines... Sedueixen amb mirades d'indiferència i somriures mirall. Malthusianisme sexual, on són les ONG's reines de la dissidència de la incorrecció.

Volem putes de comerç just!

Una altre exigència-cadàver, pensa el Juan. Repensant el cos prohibit de la negra de la cantonada. Pagar pel desig consumat, res més, sense remordiments. Impossible, per ara. Algun dia, els diaris progressistes promouran aquesta nova fórmula de mercantilisme corporal. Una foto d'una puta demacrada farà la feina bruta, al seus peus sobreimprès: Apadrina una dona de vida fàcil, per 21 € mensuals, gaudeix d'una oferta sexual amb certificat de qualitat, ecològica i sostenible.


CHURRERIA LAS GLORIES REPOSTERIA

El camí segueix i el Juan el ressegueix. Malgrat les temptacions prossegueix. Superades les voluptuositats de la plaça, la Diagonal s'enfila lleument. Un port de segona, assequible sense cap extra de nandrolona. Encara hi ha algunes restes del tragí pseudocomercial esberlat per l'autoritat. Els Encants: Zona 0 del comerç d'escombraries, testimonis incòmodes de torres faraòniques. Llibres vells, rellotges sense agulles, nines decapitades són una ofensa a la modernitat. L'autoritat apareix periòdicament per preservar l'ordre estètic, acompanyats del cotxe de les escombraries, tot sovint se'ls confon.

A mà dreta, ben passat Marina, espera el llit. Tres o quatre ventafocs de la indigència ja han fet el jaç sobre els bancs d'un parc minúscul. Carritus de la compra exerceixen de mobiliari, cartrons de flaçades i un parell de desnodrits petaners volten la misèria.

La medicina, Juan!, la medicina, abans d'endinsar-se en el somni un xarrup de vi és element imprescindible per agafar el son. El Pep ronca i la Paqui remuga. Un glop i els sorolls s'esmorteixen. Prou. Son induïda. Tanca els ulls. Estreny la cartera al baix ventre i dorm.


No holidays!
No peace!

Agost Roig

(Gerard Vilardaga Cunill)

L’eixorc setembre engoleix engrunes d’estiu, la desproporció és grotesca. Malgrat la diferència de forces, petites cèl·lules de la resistència estival sabotegen el tràfec de les oficines, alhora que es lliura un ferotge combat en les alçades contra exèrcits mesquins de nuvolades.

Agost Roig reivindica l’últim atac,



Un turista suïcida s'ha immolat davant una cua d'aturats col·laboracionistes que renegaven del subsidi estatal. A pocs metres, els operaris municipals de la neteja esborren el rastre de la dissidència a les parets del Ministeri:

NO HOLIDAYS
NO PEACE!!!

La televisió s'entesta autista a negar evidències i corroborar mentides. Els titulars mostren imatges maquillades de les masses retornant alegrament al tedi de la quotidianitat laboral. Els noticiaris es desvetllen per inculcar-nos unes vacances de records estèrils, àlbums d'enganxines de temporades passades.

Un home:

- Gris
- Gris oficina
- Gris funcionari
- Gris assalariat de 8 a 3



Ciutadà gris i submís decidit a prorrogar l'agost a la resta de l'any. El canvi climàtic es converteix en un inesperat aliat. Somia un paradís roig, el calendari imprès en tinta vermella. Tots els dies de l'any sense excepció del color de la sang. Un pensament copsa les neurones, homogeneïtzar l'almanac i suprimir mesos paràsits i feixucs.

Quan els anhels de revolució es reprodueixen mecànics i obsessius en el seu cap, la resta de companys de la Delegació Provincial d'Hisenda emeten sons que intenten emular sinceres salutacions de retrobada:

- Què tal els nens maca? Tots bé? Me n'alegro. Gràcies. De res. Apa siau.

- Home, aquí tenim el Don Joan de l'adolescència tailandesa!

- Neeena que preciosa i morena que has tornat. Ai si, el sol de les Pitiüses és tan ardent.

- Oi, tan, tan, tan diferent. Supercool. Els nens són un encant, tots descalços, fan una peneta. Aquest Nadal em trec el gos i amb el papa ens regalem un bebè tercermundista. Decidit.



-Qui vol veure les fotos de la meva xicoteta cubana. Ei! i GRATIS ehhh!

Josep Antoni Esteve i Vilaplana és manté aliè a les converses supèrflues que sobrevolen l'hemisferi de la seva oficina. Ell persegueix un objectiu massa ambiciós per rendir-se a l'autocomplaença del regal capitalista que obsequia amb vacances passatgeres. TOT, ho vol TOT, vacances sempre. De fet, tampoc treballa; ningú ho fa al seu voltant, almenys per ara.

El seu cap barrina des de mesos ençà, una fórmula efectiva per convertir la marginal lluita clandestina contra l'abolició del treball en una fita assolible. Socialitzar el problema per epidemitzar el conflicte, i obligar així a furgar la nafra.

El Josep Antoni desperta cada matí al voltant de les 7 tocades, la seva mare exerceix de despertador, una dona insubornable al son. La roba ja es troba des de la passada nit, ubicada sobre la cadira de l'habitació, prop de la gran calaixera. L'esmorzar és monòton:



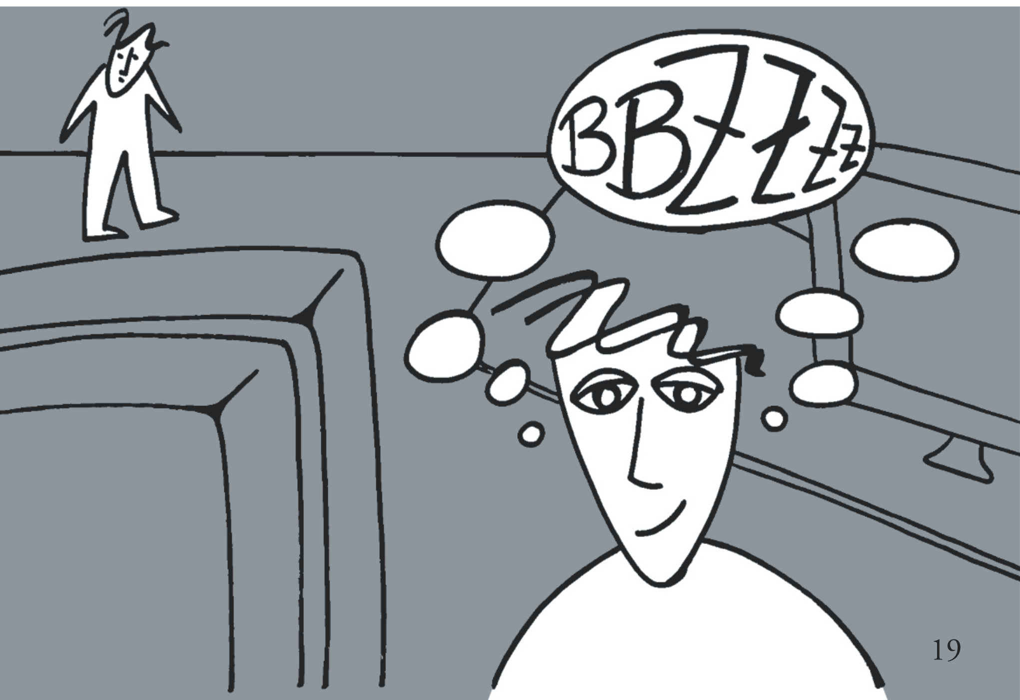
- Cigarret
- Cafè amb llet
- Croissant i/o magdalenes segons temporada.

Cagada puntual:

La vida és una merda, acostumen a afirmar amb més contundència que convicció la gran majoria de víctimes de l'acne juvenil

Un cop el cul és mig net s'abriga les galtes. Surt de casa per endinsar-se en els transports públics subterranis: Suor, empentes, colònies excessives i la desoladora absència de mirades furtives. Al seu lloc, cameres de seguretat, gossos estacats als agents de la també seguretat, policia de paisà i multituds paranoiques composen la nova poesia sota terra. El passeig obligat fins l'oficina.

Una vegada allà, somnífer virtual i praxis letàrgica per adaptar-se al context sociolaboral. A les 15 hores trenca progressivament el son, no es poden despertar sospites.



De tant en tant, un menú fora el control calòric de la mare i sempre la posterior penyora: AQUAGYM, al gimnàs del barri. Entre les àvies avorrides, l'introvertit funcionari.

Tres mesos després, el Josep Antoni ha esdevingut la gran sirena d'un mar d'aigua clorada. Insignificàncies de l'estètica, perquè la cúpula d'Agost Roig s'ha esllavissat davant la pressió policial. La resistència malda per sobreviure enmig d'un panorama opressiu i asfixiant. L'executiva empresonada, aures de rumorologia constant, purgues internes, fred, desconcert... i l'imminent arribada de l'hivern. Els afusellaments dels infiltrats esdevenen un dels pocs motius per seguir somrient a l'horitzó de la victòria final.

Pep, pinten bastos. L'hivern s'anuncia i l'estiu renuncia. Festes aïllades, algun pont a tot estirar; elements efímers que exerceixen d'opiacis per les masses conformistes. El govern proclama als 4 vents la instauració del Dia de les Vacances Pagades d'Hivern (DVPH). Pura propaganda electoral, foc d'encenalls que pretén confondre els



indecisos i porucs. Vet-ho aquí, busquen vots desesperats; bulímics d'un suport que vomiten un cop comptabilitzat al sacre Parlament.

-Toc, toc, toc. (bis)
-Qui gosa colpejar l'entrada al paradís?
-La flor que fa estiu.
-Endavant camarada.

Rera la Catedral, per la porta d'aparença tapiada van entrant d'un en un, matemàticament cíclics. La retòrica s'ha repetit fins a una quinzena de vegades: Tres tocs i el mateix diàleg. El recinte està a les fosques, uns pocs ciris il·luminen una fe absent. Esquerra, mitjà volta i de dret cap a l'altar, un cop allà, just sota el presbiteri es submergeix al baix ventre del temple. El Josep Antoni ha estat l'últim d'arribar. La cripta acull l'improvisat akelarre revolucionari.

Encaixades de mans, unes, les seves suen amarades d'incertesa. El Pep és conscient que avui ha passat pàgina. Encara diria més, excla-



maria Dupond: Ha tancat un llibre. El joc revolucionari s'ha esvaït, tot a partir d'ara ja és a vida o mort. La vida per una societat ociosa sense límits ni exigències del capital. La llei del mínim esforç, paradoxes conjunturals, exigeix a hores d'ara una implicació de cap a peus. La mort no cal citar-la, és el present submís i assalariat.

Un munt de kalashnikoffs s'apleguen al voltant de la taula. La verticalitat pren vigor a l'entrecuix del Pep. Armes. Símbols de revolucions soviètiques omplen d'optimisme els pardals del seu cap. Armes pel poble.

Tot d'una, el més xic desplega un gran mapa de la ciutat, banderoles vermelles assenyalen presumptes objectius:

-Aquí, aquí, aquí i fins a la pràctica totalitat de les trenta set oficines de turisme de la ciutat seran ocupades (un dit enèrgic executa victòries cartogràfiques). El protagonisme demà serà seu, els joves



han d'encapçalar la denúncia pública des dels mausoleus de la nostra lluita. La nostra tasca camarades restarà a un segon pla: maniobres de distracció, sense les quals la jornada seria un fracàs. Sang per confondre i difondre.

El discurs segueix, l'objectiu és clar: cal atabalar als gossos de l'ordre establert. Cabòries i explosius passegen pel cap del Pep. L'home minúscul afegeix pragmatisme al seu monòleg: carrers concrets, química i possibles evasions. Els congregats s'esmunyen entre bambolines i un parell s'acosten al nouvingut:

-Joan
-Pere
-Pep ... Sóc el Pep.
-Correcte, vine amb nosaltres.

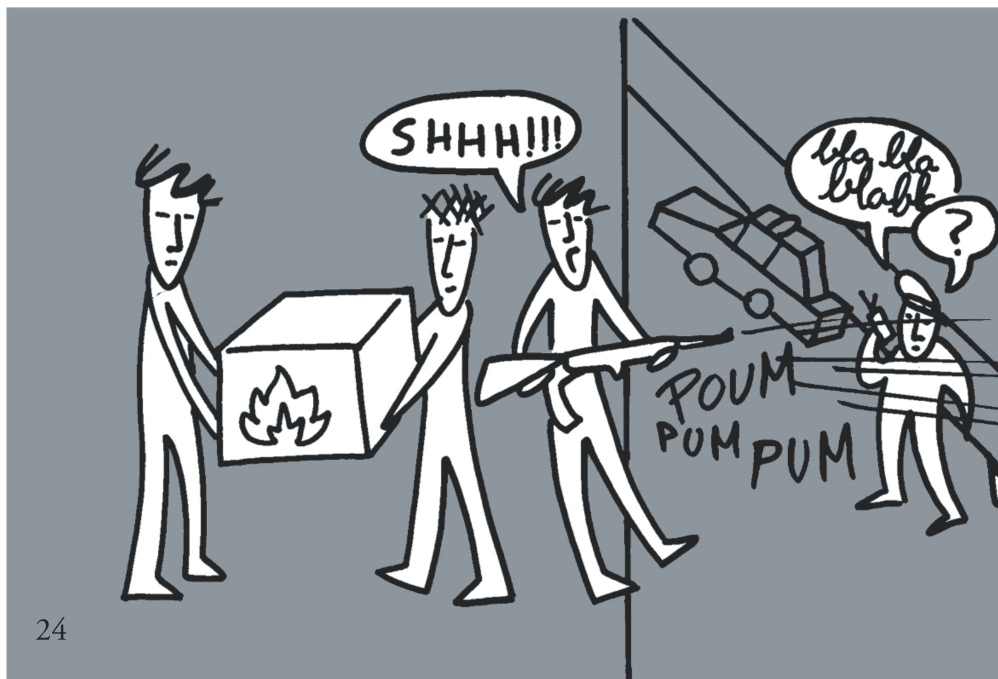


El Pep sobreentén idònia l'absència de petons. Presentacions seques i distants. Militància sense contemplacions. El Joan deixa caure un fusell a les mans del novell. El metall és extremadament fred, glaçat, mortífer. Amanyaga la culata retallada per fer l'arma més fàcilment manejable. Un híbrid de la revolució, pensa absort en la mística contemplació. Mentrestant, el Pep i el Joan transporten l'habituallament pels focs d'artifici: Goma 2, cloratita, detonadors i la clàssica dinamita.

SILENCI! Xiuxiuejos delators entre la foscor:

-Aquí agent 2724, tenim localitzats un grup de tres sospitosos al carrer Magdalenes, dos dels individus coincideixen amb la descripció facilitada a les 23 hores. Sol·licitem permís per procedir a la seva identificació.

L'agent feia voleiar el seu barret tres setmanes enrera. Alegria efímera. Avui. Ara. Té al davant tres icones subversives. Perquè, perquè, perquè... repeteix. El seu company de rondes s'ha perdut



(in)-oportunament dins el prostíbul per qüestions de fel·lacions protocol·làries. Gangues d'ofici.

-Procedeixin a la detenció i no dubtin a obrir foc.
Proclamen des de la central.

Espetec de trets i un cul en remull. El 2724 jeu taquicàrdic dins el contenidor. Els tres aconstitucionals fugen Fontanella enllà, fins la plaça que els amaga. Allà, la terra els clou sota el vell refugi civil. Catacumbes revolucionàries.



Nota de premsa:

Tres perillosos terroristes han estat sorpresos en la col·locació de càrregues explosives per un dels nostres agents de seguretat ciutadana. Gràcies a una demostració de virilitat memorable, el nostre home ha pogut evitar que a hores d'ara estiguéssim parlant de la pèrdua de vides de víctimes innocents.

El policia 2724 i voluntari als jocs olímpics, casat, pare de tres fills, propietari de la Jaqueline (gata en zel), una col·lecció de geranis endèmica, responsable d'un germà alcohòlic i un infant virtual apadrinat al Senegal. Tots ells, seguiran a resguard del nostre home exemplar. Amén. Aplaudiu. Adéu. Siau.





TOT es MENTIDA
L'AGENT QUE VA IMPE-
DIR QUE UNS TERRORISTES
I BLA, BLABLA...
Bla
Bla
Bla
L'ESPECTACLE
UN POLICIA EVITA U
GRAN TRAGICOMEDIA
LA SINRAZ
TERROR HASTA E
PATATAS FRITAS.

Fi
(Toni Martorell)

Amb un gest enèrgic de la mà rebutjo el mocador que l'oficial m'ofereix. No penso donar als meus assassins l'oportunitat d'estalviar-se la meva mirada d'odi mentre premen el gallet.

No és moment de reflexionar, ara ja no, he passat tota la nit en vetlla. Curiosament tinc son i penso que ara per fi descansaré.

L'oficial dóna l'ordre d'apuntar. Em trec les sabates i els meus peus descalços reben la humitat de la rosada de l'herba. Aviat tornaré a ésser un tot amb aquesta terra que tant he estimat. Inspiro profundament i crido ben fort el nom del meu país.

L'oficial crida: FOC!!! sento els trets i ...



Un soroll a la nit

(Noa Garcia Docampo)

Us ha passat mai de tenir por i no saber el per què? De sentir com una suor freda us recorre cos avall tota l'esquena com si d'una autopista catalana es tractés, mentre us intenteu conscienciar inútilment que res hi ha a casa del que realment us pugueu preocupar? No heu sentit mai com les vostres mans i els vostres peus congelats, com si ja no fossin part del vostre cos i a cada instant ho fossin menys, van sentint punxades al ritme de tots els sorolls de la casa (reals i inventats), que semblen interpretar alguna serenata d'algun autor romàntic no gaire conegut?

Realment us recomano l'experiència. Si no l'heu tinguda mai, us puc assegurar que us perdeu una de les grans sensacions de la vida. És clar que no és una sensació per tenir cada dia, com aquell qui surt a passejar al gos amb una rutina lamentable i que realment demostra no apreciar la convivència amb aquest animal no menys intel·ligent que nosaltres, si no es vol acabar amb un diagnòstic de taquicàrdia o amb insomni agut. La qüestió és que en bones dosis administrades no gaire periòdicament (qui sap, un any, dos anys, 5 mesos... des de la darrera ocasió) estimula el bon funcionament de l'adrenalina i posa a prova el nostre seny i la nostra racionalitat enfront el perill imminent, fent-nos així reaccionar davant de situacions impossibles i que desperta una miqueta el nostre esperit aventurer que la rutina i el sedentarisme tant s'esforcen en apagar dia a dia.

L'ocasió que ara ens ocupa va ocórrer una nit de desembre, on tots els mobles de la casa semblaven posar-se d'acord a cantar conjuntament segons el director de la coral, en aquells moments un fort aire que envoltava la ciutat i rodalies que batzegava amb gran ímpetu tota oposició física que trobava, marcava serenament i amb decisió. Acabava d'arribar a casa després d'una vetllada mediocre a un cinema no gaire lluny d'on vivia. Tornava empipada, sí, empipada. Empipada per haver-me gastat tretze euros (la meva entrada i la del meu acompanyant) en una pel·lícula molt desagradable de veure: em sentia estafada pel personal de la sala qui m'imaginava burlant-se de nosaltres mentre baixàvem les escales que ens conduïen al carrer, i odiava la sensació d'haver malgastat d'aquella manera el que podia haver estat, sens dubte, una gran nit.

Els primers sorolls que la meva oïda van començar a distingir tot seguit d'arribar a casa i posar-me el pijama van ser els dels meus veïns fent festa conjugal, encara que no podia distingir del tot si realment el meu veí estava subministrant grans dosis de plaer a la seva companya o si, al contrari, l'estava matant lentament i dolorosament. Després de mirar el correu electrònic, intentar esbrinar algunes indicacions sobre el projecte de programació que havia de fer, i d'intentar llegir, en va, la novel·la que aquell mes m'ocupava vaig decidir posar-me a dormir d'una vegada. Aleshores va se quan aquella estranya sensació que tenia des que havia sortit del cinema, es començava a aguditzar cada vegada més fins el punt que creia no estar sola a casa (evidentment que no n'estava, estaven també els meus pares a l'altre punta de l'habitatge) i que hi havia algú o alguna cosa mirant-me i esperant el seu moment per apoderar-se de mi. Vaig ser incapaç d'apagar el llum. Vaig intentar mil maneres de conciliar el son però cap d'elles semblava sorgir efecte. Vaig estar així unes hores fins que al final, inevitablement, el meu cos va dir prou i vaig acabar adormint-me.

I que per què explico tot això? Doncs no ho sé, potser perquè encara no m'he reconciliat del tot amb mi mateixa i necessito expli-

car aquesta anècdota per acabar de creure'm que no hi havia res a l'habitació aquella nit, perquè, un cop rellegida la història, sempre sembla absurda i poca cosa i els seus protagonistes uns ximples.

Na Fede no podia dormir. Estava dins de la seva càpsula amb els ulls oberts mirant el sostre sense poder moure's. Aquesta situació era produïda en part perquè a dins de la càpsula no hi havia suficient espai per poder moure's i en part perquè estava paralitzada. Com aquella sensació que vaig sentir jo una nit mediocre de desembre, na Fede estava inquieta i insomne. La diferència fonamental entre nosaltres dues era que per a mi la por era un sensació totalment familiar com ho era el fred, el dolor o l'alegria. No es podia afirmar el mateix per a ella, que li resultava una sensació estranya i desconeguda, la qual no podia associar a cap altra sensació que ella sentís habitualment com ara el fred, el dolor, l'alegria o la llibertat.

A la seva cambra d'intimitat personal, allà on passava gran part de la seva existència intentava pensar en coses agradables que li suposaven bons records. Anècdotes de la universitat, partides al Q5 (el nou joc de sensació entre el jovent de totes les edats), reunions mensuals del consell... Ella formava part de la comissió educadora que estudiava meticulosament com havia de ser la bona formació de les persones a la seva societat: ho analitzaven tot o gairebé tot. Els models socials de les famílies, els patrons de comportament de les infants (sí, ella es dedicava bàsicament a infants però altres persones de la seva comissió es dedicaven a altres franges d'edat), la moral i el comportament de convivència, l'entorn físic de cada regió... moltes coses que a una estudiant de ciències li haguessin vingut massa grans, però que sens dubte na Fede estimava fer ja que l'alliberava de la seva rutina i podia combinar perfectament amb els seus estudis (els quals també estimava) i d'altres ocupacions personals.

Na Fede es va disposar a pensar en coses que la distraguessin dels seus temors, coses que li havien explicat i que havia estudiat tants

cops com havia volgut als llibres de l'escola de la seva educació infantil. Coses sobre el passat que mai deixarien de sorprendre-la, coses d'un passat molt llunyà que va deixar enrera una època marcada per l'egoisme, l'individualisme i la falsa política de quatre individus dominants. Ella sabia que feia un parell de segles, o potser tres, no més, el món era diferent. Les persones es regien per uns patrons de comportament que estaven obligades a seguir pel sol fet d'haver nascut i ser éssers humans, i l'individu que no els complia era marginat i oblidat, a vegades fins i tot assassinat per les forces del poder (i després sempre ocultat el crim a la gran població). A na Fede li sorprenien molt els rols que cada persona tenia preestablerts i l'acceptació brutal d'aquests per part de la gran massa. Si era cert que, encara abans d'aquesta època que na Fede estava recordant dones i homes del món havien lluitat pels seus drets i llibertats, el segle XXI eren uns temps ben diferents. Hi havia alguna cosa, una cosa sense forma ni física, sense aspecte i sense rostre, que cegava les gents i les impedia veure la seva lamentable situació. Alguna gent del segle XXI l'anomenava estat del benestar. Na Fede coneixia aquest nom perquè ho havia llegit en algun llibre. Es tractava d'una espècie d'engany col·lectiu on totes les persones hi jugaven un paper i que feia creure al món que es troba en una situació immillorable de salut.

Però el que més fascinava na Fede de tot era la facilitat d'enganyar i de fer empassar totes les mentides desitjades per part de les masses dominants a les seves masses dominades. Era igual de què es tractés, aquella gent es trobava en una llarga letargia d'ignorància, no coneixien res del que passava a tres pams de la seva visió. Els mitjans de comunicació eren controlats pels governs (quina bogeria! pensava na Fede en aquests moments. Tothom a l'actualitat sap que la llibertat d'informació és un dret fonamental inviolable i que no pot pertànyer a cap ésser humà ni entitat, sinó que ha de circular lliurement sense cap mena d'impediment), l'educació era controlada pels governs (per na Fede, que formava part de la comissió educadora, això era inconcebible), la gent era enviada a la guerra en nom

d'alguna cosa fantasiosa que anomenaven pàtria i que tan sols servia d'excusa a les masses dominants per sembrar odi entre éssers de diferents cultures (que a més a més tenien molt difícil la comunicació a causa dels milers de llengües que corrien pel món sense que existís cap idioma factible que servís per a la bona comunicació entre tots els humans), la resta d'espècies animals eren aniquilades dia a dia sense cap mena de contemplació, una cosa anomenada religió sembrava el caos aferrant-se a les velles creences de la història i jugant amb els sentiments de fe i pietat de les persones i, per acabar, l'última cosa que va recordar na Fede abans de començar a plorar amb una gran tristesa interior va ser que la gent d'aquella època va destrossar irremeiablement el planeta tan sols per continuar-se matant uns als altres sense motiu aparent.

Ella no ho havia viscut, tot això. Ella havia nascut després de la sisena i última Guerra Mundial. Les tres últimes guerres, havia llegit que s'havien produït després de l'esgotament del petroli (una matèria bruta i molt poc ecològica que en aquella època s'utilitzava per a tot -i per descomptat, era la causa de moltes, moltes guerres). L'última Gran Guerra va ser la que va portar la calma i la situació de pau i germandat al món. Després d'ella el món occidental (com es coneixia abans la zona d'Europa i Estats Units) havia estat autoaniquilat, i el "tercer món", que durant tot el segle XXI i XXII s'havia anat empobrint i empobrint cada vegada més, va aixecar-se de la misèria per canviar el que realment s'havia de canviar.

Na Fede va plorar perquè no trobava res lògic en els seus avantpassats, va plorar i va donar les gràcies per néixer en el moment que ella havia nascut. La gent vivia en comunes, no hi havia cap poder, ningú manava sobre ningú, els habitants de les poblacions s'organitzaven en comissions que actuaven sobre diferents camps, la gent era realment lliure... El que comptava era que tothom era igual, els animals i totes les espècies vives del món eren respectades i ningú era superior sobre ningú. Per un cop a la història, la gent era feliç i, sobretot, les perso-

nes eren persones de debò. La informació, a l'igual que l'educació, era lliure, no existia cap mena d'interès personal ni individualisme egoista i, tot i tots els avanços tecnològics, la gent vivia en harmonia amb el medi ambient (demostrant que tecnologia i ecologisme poden i han de conviure junts).

Però, tot i donar les gràcies per haver nascut a l'època que ella creia adequada, na Fede no podia treure's del cap aquesta sensació que l'estava cohibint... aquesta por de que quelcom anava a passar i no sabia el què. Aquesta quietud que sens dubte havia de conduir a la tempestat, aquest sensació d'haver oblidat, ja feia molt de temps, alguna peça del joc, alguna peça molt important del joc. Una peça que esperava a l'ombra de la seva cambra d'intimitat personal l'oportunitat idònia per entrar en acció. Una peça que... ...ostres! De cop hi volta ho va veure, com una aparició, però ho va veure molt clar i va saber que era impossible que estigués equivocada. Va descobrir què passava, què l'amoïnava, què impedia que dormís a gust en la seva càpsula com ho feia cada nit.

Així, un cop descoberta la veritat (o això creia ella) i tranquil·lament, es va agafar fort a la seva càpsula on se suposava que havia de dormir (però ella sabia que no seria així), va tancar els ulls amb gran força i va esperar.

Va esperar.

I va esperar. Deu minuts que se li van fer més que eterns. Deu minuts de dubtes perquè ella ja sabia què passaria. Ella havia descobert la peça que els demés ignoraven. I després de deu minuts d'esperar, així va passar. Tal com ella havia previst, ni més ni menys. Cal dir que va ser bastant ràpid, després de tot, na Fede no va tenir temps ni de reconèixer la seva predicció. Simplement va passar i ella no en va ser conscient.

Un soroll.
Fort.
Molt, molt fort.
Un soroll ensordidor.
Una llum.
Blanca.
D'un blanc massa blanc.

I, sense cap mena d'explicació, i amb la indignació de generacions i generacions d'esforços per fer un món millor, tot es va acabar.



necessito algú que em protegeixi



dels mecanismes que han posat
per protegir-me.

Agressors!!

(BuhoMatrix)

Corre, corre!

En sentir aquests crits em vaig girar. Era en una terrassa d'un bar. Un grup de joves estava corrent, darrere, un altre grup de policies.

Al costat d'una moto, un jove. Els policies s'apropen. Amenaçadorament li diuen alguna cosa. El jove comença a caminar i els policies darrere. Li van arremetre fins a deixar-lo estirat al terra. La violència era grotesca. Els policies van continuar corrent, el jove, estirat al terra. No es va tornar a aixecar...

Pànic al metro
(BuhoMatrix)

Mama, Aquests que van amb uniforme són policies? Sí. Va respondre la mare amb cara d'estranyesa, al mateix temps que veia com els dos homes es dirigien a un viatger. Es van parar davant d'elles, i van observar com li demanaven la documentació. El jove tremolava. Al metro arribava. La filla es disposava a aixecar-se. La mare li va donar un copet. Es van mirar amb complicitat i van continuar assegudes. Els policies es van entrecreuar mirades. Li van tornar la documentació. Precipitadament, la mare i la filla, es van aixecar i van entrar al vagó alhora que el viatger a qui havien demanat la documentació.

Mama, per què li van demanar la documentació si no havia fet res?. Perquè és negre, li va contestar. Són nazis? No, són policies

Torrons pel dia de Nadal

(Carme Cabús Mañosa)

-Mama, em deixes tastar els torrons?

-No, filla, que són pel dia de Nadal.

-Però jo els vull tastar ara.

-No, dona, que el dia de Nadal ja no en quedaran.

-Només una miqueta. I després els tornem a desar.

-Que et fan il·lusió?

-Sí, molta. Va, sisplau!

-Està bé. Però només una punteta, eh? I els encetarem d'amagat. Sabràs guardar el secret?

-Sí.

La Lena torna a punxar la coca, mig treta del forn, amb un escuradents.

-Encara no està cuita. Veus? L'escuradents encara surt tacat. Perquè estigui ben cuita ha de sortit net del tot.

La Maria s'aixeca i s'acosta a la seva mare per mirar l'escuradents més de prop. Tota la petita cuina és plena de l'olor calenta de la coca, i el forn encès omple d'escalfor l'estança. A l'ampit de la finestra hi ha el gat que pica delicadament el vidre perquè el deixin entrar.

-Mama, anem a buscar els torrons?

-Va, sí.

La Lena obre la porta del bufet del menjador i treu les tres taules.

-Saps què? Encetarem els de fruita, que són els que es notarà menys.

-Els de fruita són aquests?
-Sí, aquest és de Xixona, i aquest es diu d'Alacant.
-Quins són, els més bons?
-Tots ho són, de bons. Ja veuràs com els de fruita t'agraden molt.
La Lena agafa un ganivet del primer calaix de la cuina. Amb un gest curós en talla un tall i el dóna a la Maria.
-Quina olor més bona que fan! Va, jo també me'n tallaré una mica -diu per a si mateixa-.
-Són boníssims, mama. Me'n dones més?
-No, no, que si ho sap el teu pare em matarà.
-Només una miqueta de no res.
-No, no…
-Va, sisplau!
-Està bé, vinga, però ara prou, eh?
En talla una altre tallet per a la Maria i, abans de desar-los, se'n talla per a ella un bocí més.
-Però no diguis res a ningú, eh?
-No, mama.
El gat segueix demanant amb gran sol·licitud que el deixin entrar, i ara acompanya el gest impacient amb un miol delicat.
-Mama, obre el Brillant, que vol entrar.
-Filla, que és pesat aquest gat! -diu la Lena mentre obre la finestra per deixar-lo passar.
La Lena ha apagat el forn i s'ha posat a triar la verdura per fer el dinar.
-Mama, et puc ajudar?
-Sí, dona. Mira, agafa el cap de la mongeta i trenca'l. Després vés estirant el fil fins que arribis a l'altra banda, i escapça aquesta punta, també.
La Maria, encara que maldestra, s'hi esmerça.
-Ho faig bé, mama?
-Molt bé, reina.
-Aquesta és massa difícil. M'ajudes tu?
Mentre feinegen, se sent com a la porta del carrer burxa la clau.

-Ara hi ha el teu pare.

La Maria pensa que li agradarà que el seu pare la vegi concentrada en la important tasca de preparar el dinar.

El pare treu el cap per la porta de la cuina. La Maria s'atrafega més.

-Fes-me un cafè -diu per tota salutació-. Què fas, nena? -pregunta inquisitivament a la Maria.

-Ajudo la mama a fer el dinar -diu la Maria amb tota la dignitat.

La Lena deixa el que està fent i s'acosta als fogons. Posa aigua a esclafar i treu el pot del cafè mòlt de l'armariet. Després agafa un got i el deixa damunt del marbre de la pica. La Maria nota el silenci en què s'ha tancat la seva mare i es remou inquieta.

De cop, els crits vibrants del seu pare, eixordadors, esclaten del menjador. La Maria es contrau en un sotrac. La Lena es paralitza, amb els ulls esbatanats.

La Maria no ha entès què ha dit el seu pare amb aquells crits. Ara ell obre d'una revolada la porta de la cuina. La Maria té un sotrac més intens.

-Qui t'ha manat tocar els torrons? -vocifera, escopint saliva, els ulls desorbitats.

A la Lena li vacil·la la veu.

-Només n'hem tallat un trosset per tastar-los -diu sense esma.

-Un trosset per tastar-los! -escarneix el pare expulsant verí mentre s'acosta a la Lena. Què t'has cregut, desgraciada! Es veu que no els has pagat tu! Filla de puta!

A la Maria li tremola la barbeta abans d'arrencar el plor. Té por fins i tot de plorar per no fer-se notar més. Tem per la seva mare i pel Brillant, que no sap on s'ha ficat.

-M'has sentit? -torna a vociferar el pare a l'orella de la Lena, amenaçant-la.

L'aigua bull, però la Lena no es mou.

-Desgraciada, no et mereixes res! -ultratge el pare mentre dóna un cop de puny damunt la taula. Tavelles de mongeta i pells de patata

salten i cauen a terra. El pare els dóna puntades de peu cap a la Lena, que li salten a les cames. La Maria s'arrapa a la paret per protegir-se.

-Desgraciada! -repeteix, donant un cop de puny sobre els fogons que fa vessar l'aigua bullent.

La Lena ha acotat el cap i ha començat a sanglotar. Amb mà tremolosa comença a preparar el cafè.

El pare dóna voltes pel menjador renegant. La Maria no entén què diu, però la vibració dels crits li adoloreix el cervell.

La Lena surt de la cuina amb el cafè preparat.

-No vull el cafè d'una desgraciada!-sent la Maria que crida el seu pare-. Filla de puta…!

El pare s'ofega en el seu odi.

La Lena torna a la cuina trasmudada. Es posa a recollir les despulles de verdura de terra mentre tremola. La Maria té el cor en un puny.

-Mama, és per culpa meva? -xiuxiueja.

-No, no pateixis.

El pare torna a obrir la porta de la cuina.

-D'aquesta te'n recordaràs, tros de carn! -crida amb ulls de boig.

I abans de marxar dóna una altra puntada a la taula, que rebota i pica contra la Lena, que no es mou. Després se sent el so adust de la porta del carrer.

La Lena s'asseu al tamboret com si fos un embalum. Tanca les mans damunt la cara i es posa a plorar desesperadament, sacsejant el cos.

Quan els plors de la mare s'apaivaguen, la Maria torna a preguntar fluixet:

-És per culpa meva, mama?

La Lena triga una mica a contestar-li:

-No, tu no tens la culpa de res

-No deu haver pas fet mal al Brillant, oi?

-No, l'hauríem sentit.

-Vaig a veure si el trobo.

La Maria mira a sota els mobles del menjador. Després mira a sota del seu llit i després mira a l'habitació dels seus pares. A sota del llit de matrimoni, arraulit, hi ha el gat, que no gosa sortir. Ella el va cridant amb paraules amorosides.



Tu ets la nena

(Estel Fugaç)

-Mama, no tinc forquilla -crida el meu germà petit assegut al seu lloc a taula a l'hora de dinar.

Tant el meu germà gran, que llegeix un còmic, com jo ja hem començat a menjar-nos les tallarines.

La mare feineja per la cuina. No s'asseu mai amb nosaltres, i el meu pare dina sempre a part, davant la taula baixa de la saleta, davant el televisor engegat.

Ella va d'un lloc a l'altre, servint, cuinant, escalfant, tenint cura de cada plat amb les seves mans fortes i delicades.

-Mama, no m'has sentit? No tinc forquilla -rebla el meu germà, ara més alt, frustrat perquè nosaltres ja hem començat a menjar i a ell se li refreda el plat.

-No tens forquilla? -s'estranya la meva mare-. No te n'he portat? Rosa, vés a buscar una forquilla pel teu germà -diu per entre el soroll de l'aigua que raja de l'aixeta, on està esbandint la cafetera.

A mi em xiula la ràbia a les orelles, però resto immòbil i en silenci.

-Rosa, que no m'has sentit? -diu gairebé a l'acte la mare, en veure que no em moc.

-Vinga, vés-me a buscar la forquilla -em diu el meu germà petit, amb autoritat. Només té onze, però malgrat els sis anys que tinc més que ell, sap que pot manar-me.

El germà gran just aixeca un moment el cap del seu còmic i em mira burleta.

Jo tinc tanta ràbia que estic marejada, però no perdo el control.

-Que hi vagi ell, mama -responc intentant tenyir la veu de normalitat.

-He dit que hi vagis tu! -diu la meva mare perdent la paciència-. Tu ets la nena. Que és que no em vols ajudar? Vinga, ets tu qui s'ha d'aixecar.

Controlant la violència que em sacseja, aparto el plat, a penes tocat, i m'aixeco.

-No tinc gana -dic, alhora que me'n vaig cap a la meva habitació.

-Escolta, però què t'has cregut? -crida la mare, darrere meu-. És que ets ingovernable, eh? Ara mateix li dic al teu pare.

Jo em tanco a la meva habitació, amb el cor amb un puny. M'assec al llit mentre sento com el meu pare s'aixeca violent i s'acosta feixuc pel passadís. Quan posa la mà al pany de la porta per obrir-la tinc tant pànic que se'm talla el respir.

-Aixeca't d'aquí, porca, i vés a servir el teu germà -crida amb ràbia, amb la saliva entre les dents.

Jo no responc res. Tremolo tota sencera, però em deixaria matar abans d'acceptar aquesta pèrdua de valor de mi mateixa.

-Mira'm a la cara, desgraciada! -em crida ell, alhora que em dóna un cop a l'espatlla.

-Deixa-la..., deixa-la... -sento que diu la meva mare des de la porta, amb la seva veu llastimosa de la llagrimeta a l'ull.

-No et mereixes res, porca! -diu encara el meu pare abans d'encaminar-se cap a la saleta i reemprendre la normalitat habitual.

Jo esclato amb uns gemecs desconsolats, amb l'ànima desfeta. No tinc cap lloc on protegir-me, fora de mi mateixa. Però, amagada en el meu darrer reducte, sé que no cediré.

Ara ha entrat la meva mare, amb una cara sincera de víctima, com si haguéssim d'aclarir les coses de dona a dona.

De la meva mare no temo la seva persona. Només la seva feblesa, la seva inseguretat, la seva submissió.

-Escolta, per què et portes així, eh? Què et costava, anar a buscar la forquilla...

Però la veu de la meva mare se'm perd. Sé que no hi ha diàleg possible, que ella no em protegirà sinó que, ben al contrari, intentarà que em supediti sota la ignomínia. Alço la vista i me la miro, i malgrat que m'ha volgut vèncer i torçar i m'ha delatat al meu pare, sento per ella una pena infinita, i sé que en la distància que va de l'una a



Un fet com aquest no mereix un títol

(Marina Enrich Genestar)

Les meves mans palpaven el terra gèlid que s'estenia a sota el meu cos, em trobava estès al terra d'una habitació pintada de blanc i amb un enorme vidre davant els meus ulls, per mobiliari tan sols hi havia una cadira de fusta situada al centre. M'acabava de despertar i no entenia per què era allà. El cap hem feia molt mal i per més que ho intentés no podia recordar res del que havia fet la nit abans. Vaig intentar aixecar-me per sortir d'allà dins i anar-me'n cap a casa però, per més vegades que ho vaig intentar va resultar impossible, com si el cos s'hagués independitzat del meu cervell, com si físicament fos mort i la meva ànima estés lluitant per tornar a la vida, quan les portes al món ja s'havien tancat feia temps. Ara encara, quan hi penso s'hem posen els pèls de punta només recordar cada maleït segon que vaig passar allà dins, per sort, grans amics que tenc, m'han ajudat a superar-ho, però la impotència que sento en saber com està tot encara em supera, intento lluitar, perquè aquesta, com moltes altres, és una causa que s'ho mereix, però, s'hi pot fer res contra el poder?

De cop, la porta que es trobava darrera el meu cap es va obrir de bat a bat, em va donar un bon ensurt, no esperava que allà hi pogués haver més gent. Van entrar dos homes, un agent de policia qualsevol i un tiu alt i bastant corpulent vestit amb roba de carrer. Van entrar i es van dirigir cap a mi. L'agent s'havia quedat de braços creuats al costat de la cadira i l'home corpulent em va aixecar de

terra, agafant-me pels braços, sense tenir cap mirament referent a si m'estava o no fent mal, com un objecte. Després em va fer asseure a la cadira. Jo encara tenia el cos adormit i no em reaccionava, per tant no podia aixecar-me ni fer res de res, potser per aquest fet no em van lligar. L'agent portava a la mà dreta una carpeta que m'anava a llegir. Ho vaig saber perquè des del moment en què havia entrat se l'havia anat mirant, més d'un cop, d'una manera molt estranya. Efectivament va procedir, en primer lloc a obrir-la i tornar-hi a fer un repàs, suposo que per no haver-ho de llegir tot i fer-me un resum, i en segon lloc va començar a anunciar-me el que més o menys estava escrit a aquells fulls. Atentament, vaig escoltar, paraula per paraula, escoltant detingudament cada frase escrita d'aquell document, sense perdre'm cap punt ni cap coma. Deia així. << Ha sido usted denunciado por el Senyor Antonio Ruíz de la Fuente, director y propietario de la fábrica de tejidos Ruíz, bajo las acusaciones de rebelión hacia sus superiores i planeamiento de un posible atentado contra su jefe. Además de haber formado un sindicato de ideales anarquistas, los cuales la noche anterior se manifestaron violentamente contra la fábrica donde trabajaban.>>

Aquell fill de puta no sabia fer res més que mentir. Si voleu saber la veritat, sí que havia format un sindicat anarquista i que això anava en contra dels estatuts de la fàbrica on treballava, però els meus companys i jo havíem cregut necessari actuar perquè estàvem farts de que ens tractessin com a esclaus per un sou miserable i sense mesures de seguretat. Però manifestar-me violentament o planejar un atemptat, sota cap concepte! Prefereixo actuar pacíficament, al cap i a la fi, si utilitzéssim la violència ens posaríem al mateix nivell que aquesta colla d'hipòcrites. Jo l'únic que volia i necessitava en aquell moment era reivindicar els drets que tenim com a persones i treballadors que som. L'únic objectiu que tenc en aquesta vida és la llibertat i aconseguir-la està a les meves mans i a les de qualsevol que la desitgi.

Em faltava l'aire. Una mà feixuga m'estrenyia el coll. Estava més paralitzat del que fins aquell moment ho havia estat. Mentre aquell

corpulent de merda m'agredia, l'agent estúpid m'anava murmurant a l'orella coses sense sentit. <<Eres un terrorista…>> M'ofegava! <<Atentando contra alguien superior a ti, que ingenuo eres…>> I l'home em tenia agafat pel coll. La seva mà en feia dues de meves, tenia molt múscul per tot, comparat amb jo aquell era un monstre fastigós, no tan sols per l'aspecte sinó també per la seva forma de pensar i d'actuar. M'asfixiava, a punt de perdre el coneixement encara podia sentir aquelles paraules horroroses i estúpides pròpies d'un titella del poder. <<Antiautoritario, y eso qué es? Esta palabra no existe en este país. Sin autoridad el mundo sería una catástrofe, sin el poder. Qué seria el mundo sin el poder? Dímelo si lo sabes!>> Vaig inspirar profundament, semblava que hagués ressuscitat, havia tornat a la vida i amb poca força però amb valentia vaig contestar la pregunta que m'havia fet aquell home. <<El món sense poder seria lliure. Les persones serien humans i no simple gent. En aquesta societat tots sou súbdits del poder i ni tan sols us podeu expressar lliurement, sinó mira el que m'ha passat a jo per voler reivindicar els meus drets! El món s'ha convertit en una presó i tots som presos d'ella, inclosos aquells que creis fer un gran servei al govern.>> <<Te pudrirás en esta misma habitación! De aquí tú serás el único preso, mientras nosotros viviremos en nuestras casas tranquilamente y encerrando a más gente como tú.>>

Intentava fer-me el fort, però des que l'agent havia començat a pronunciar cadascuna de les seves espantoses paraules, havia anat perdent tota esperança i les llàgrimes m'havien començat a córrer les galtes. No era el fet que m'ofeguessin el que em feria o de pensar que potser em moriria a les mans d'aquells assassins, les llàgrimes de ràbia eren fruit de les paraules que m'entraven dins el cap i em torturaven cada segon que passava. M'entristia, i a la vegada m'enrabiava saber que la majoria de gent pensava com ells, que tots es creien servidors del poder i que ser-ho era l'única forma de viure, m'escandalitzava pensar que la gent seguia indiferent a tanta crueltat i que no s'adonessin de que venim al món essent iguals i que així seguim essent, tot i que nosaltres mateixos creem aquestes diferències, aquesta superioritat

d’una posició social sobre una altre, la superioritat del ric per sobre el pobre, de l’home sobre la dona, del gran sobre el petit…

Mentre jo em torturava pensant en tota la gent que sofriria per culpa d’aquell sistema de vida. Mentre pensava en la vida que havia viscut fins el moment, en tot aquell món desigual, en la rutina i la indiferència de la gent, l’agent de policia i l’home corpulent se’n reien de jo perquè m’havia posat a plorar, mentre amb un cinturó em fuetejaven l’esquena m’anaven dient, cridant com bojos (ho eren) que era un gallina, un llibertari fracassat, un terrorista i tot el que us pugueu imaginar. Els meus crits de dolor s’anaven repetint consecutivament un darrera l’altre, cada vegada amb menys intensitat a causa del cansament i del sofriment, però en un moment donat un crit esfereïdor va ressonar per tot l’edifici. La mà dreta banyada en sang i l’esquerra amb la navalla esquinçant-me lentament la carn perquè el patiment fos més dur. <<Esto es para que no puedas actuar en contra del poder y esto…>> Em van agafar dels cabells violentament cap enrera i em van tallar els llavis. Sota els meus genolls una bassa de sang s’estenia a poc a poc, com a poc a poc la tortura s’anava fent més insuportable. Ja no tenia esperança per seguir endavant i un pensament de suïcidi va passar ràpidament pel meu cap.

Pensava dir-li que em matés allà mateix, que agafés la pistola i hem disparés directament al cor i d’aquella manera podria acabar amb tot el sofriment. Em sabia greu pels meus companys però, no podia aguantar cap més tortura, després de tant sofriment preferia morir-me que continuar patint.

Aquell dia ho havia desitjat amb les darreres forces que em quedaven però no vaig tenir el valor suficient per deixar la meva família i els meus companys, això juntament amb les ganes de seguir lluitant contra una societat opressora em van superar, gràcies a allò, ara puc explicar que segueixo lluitant pel que crec.

La Bruixa de Maduixa

(Oscar Millàn Vivancos)

Una nit es varen trobar la Bruixa de Maduixa, el Bruixot Truquitos i el Vampir Melespeir a un forat d'un arbre. Van veure que a la mansió d'un bruixot hi havia molts llibres. Els fantasmes Piedrecilla i Lentejilla estaven jugant amb una Nintendo amb l'espectre Leopoldo. Es va obrir tot d'una la porta de l'infern i uns quants dimonis van fer aparició. Les parets estaven plenes de teranyines. Els abrics penjats feien pudor. Un dia, entre les boires, hi havia tanta humitat que els dimonis pensaven que com no veien res arribarien tard a una festa fosca que havien preparat per a festejar els anys de tempesta i de por al seu regnat a la terra. Van trobar una bossa negra. Un espectre que ensumava com a menta va sorgir de dins. Els bruixots van començar a fer màgia.

Les aparicions feien por.
Els nins despertaven i veien coses estranyes. Van tenir malsons.
Els rellotges marcaven hores inexistents, hores impossibles.
Feia molta calor. L'electricitat era pensada pel futur.
Els cotxes fúnebres. Tot eren arreglos.

Els vampirs eren atacats amb crucifixes. Els sortilegis de les bruixes ja no feien cap efecte, i un pallasso es va desfer de la seva perruca. Sentia molta soledat. Sonava una música tènue.



Mentrestant feia soleiet. I també bufava el vent de març.
A la muntanya uns nins van trobar un xot.
A un forat d'un arbre hi havia un ull d'un conill. Un moix va pujar a un mur.

Lluny es sentien uns crits. Els homes van anar corrent. Després van trobar coses que recordarien molt de temps. Es deien: "mai no hauríem d'haver fet això. Això és un pecat dels grossos. Déu mos castigarà" Tenien por a sentir-se monstres.
La màquina d'escriure no funcionava. No anava bé. Va encendre un cigarro. La televisió estava rompuda. L'aigua estava bona. Va llegir un llibre. Va ploure, es va despertar. Es sentia ofegat. Això no podia ser veritat, no podia explicar-ho.
Van compartir-ho tot com a bons cristians.
Una rialla, un somriure.
Les coses dels hospitals.
La salut.
Un nin i ua nina eren amics. Es veien cada dia. S'ajudaven en tot el que sabien.
Un home estava decebut. El seu nét va deixar els estudis.
Anaven passejant-se uns quants de fantasmes per una muntanya plena de penyasegats, quan van trobar una cova. La cova no era massa llarga però era ben segur que era plena de vampirs. Sortia molt fum de dins de la gruta. Els fantasmes, tot d'una es van amagar rera un arbre. Sentien les rialles dels sinistres senyors. Però van pensar:
-No deuríem ser amics? No deuríem col·laborar? Tant els uns com els altres som perseguits pels homes!
Van tornar al camí sense més preocupacions, però l'enrenou que feren va ser sentit per les grosses ratapinyades, que van aturar la xarla. Tot va fer silenci.
Un fantasma va dir:
-Tranquils. Som fantasmes amics.
Els vampirs van sortir de la cova amb un gest de pau...



Una bruixa va trencar la granera i va caure prop d'ells d'alt d'una mata. Tots corrent van anar a judar-la.

-Es troba bé, senyora bruixa?

-Dimonis i ratolins! Sí, gràcies. Aquest aterial vell sempre em fa la punyeta!

Després d'una nit de festa, varen decidir recolçar-se els uns en els altres. Van pensar que quan els homes no els respectessin, potser els fantasmes podrien comptar amb l'ajut dels vampirs, que atacarien els homes. I a més, a tots ells, les bruixes els indicarien els camins a seguir, volant al cel estelat, les nits de foscor.



Conte amb ensenyança
(Lo Bufó de la Cort)

Aquest conte té ensenyança, qui la vulga entendre que l'entenga...

Hi havia una vegada un poble que vivia a un desert, direm a este dessert fedha...

No és que fos un poble especialment important, era la classe de poble que segons els arqueòlegs fan excelents treballs en sílex i ceràmica, cosa que serveix per a què donen força pena un cop han estat massacrats per algun altre poble més civilitzat, els pobles d'este tipus són estudiats sempre amb un "pre-" al davant i mai se'ls dóna especial importància. Aquest poble rebia el nom de Kazi.

Evidentment viure a un desert comportava complicacions desagradables, els Kazi havien après a sobreviure menjant coses que farien vomitar una cabra, de fet havien après a menjar vómits de cabra, no vols (creu-me, astut lector) saber d'on treien l'aigua. La vida era difícil, clar, però duien tota la vida així, els que no s'acostumaven duraven poc.

El poble, com a tot bon poble per civilitzar, hi havia sacerdots, els Mungu, que bàsicament predicaven que les coses eren aixina per la voluntat dels seus déus, els Mungu defensaven que tot s'arreglaria un cop morts si s'havia sigut bo i, sobretot, submís. Ningú va veure mai un Mungu menjant vòmits de cabra.

Tot i això, els Kazi tenien una llegenda, més que una llegenda era una idea, deien que en algún lloc molt, molt llunyà existia una terra on hi havia menjar i aigua de sobres, una terra on mai més haurien de menjar vòmit de cabra.

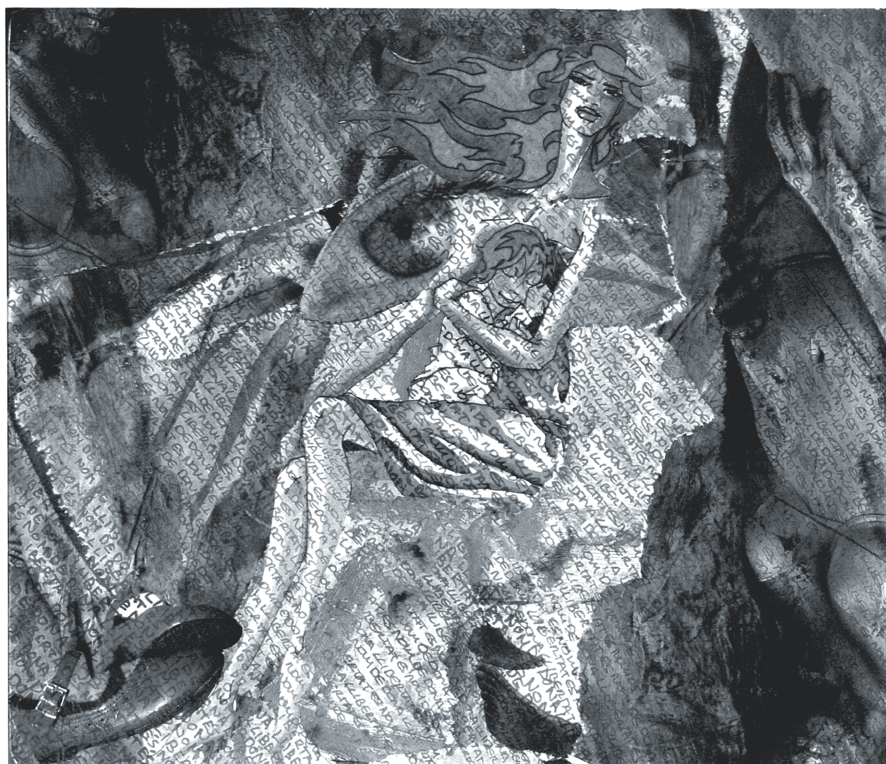
Aquesta idea havia causat divisió entre els Kazi, hi havia qui deia que no valia la pena buscar un món tan llunyà que mai arribarien a trobar vius, defensaven que era millor quedar-se tal com estaven en comptes de posar-se a buscar un món utòpic i llunyà, sense cap certesa i exposant-se als perills del desert, aquests, els mti, tenien la simpatia dels Mungu, que els animaven i, molt sovint, influenciaven.

D'altres, els fisi, deien que era millor buscar noves tècniques per buscar aliments i aigua al desert, amb sort, algun dia, potser en un parell de segles, tindrien prou recursos per posar-se a caminar, aquests eren amics dels mti, tot i que públicament no ho deien.

Finalment estaven els que creien necessari posar-se a caminar, els ndege, no veien res a perdre i pensaven que, caminant, potser, els seus fills estarien més a prop d'aquell gran paradís. Els ndege eren minoritaris i rebien atacs tant dels mti com dels fisi, uns deien que s'enfrontaven al sistema establerts i d'altres els acusaven de destrossar tot el que ja s'havia aconseguit, com si fos una gran troballa, però amb el temps i la constància els ndege aconseguien de tant en tant que el poble es mogués poc a poc cap al paradís desitjat, a mesura que avançaven els ndege eren criminalitzats i atacats per tota la resta, arribant a ser assassinats o detinguts per motius misteriosos que mai es resolien del tot bé, moltes vegades els mti i els fisi obligaven a tot el poble a desfer el camí que havien fet, fent-los tornar al lloc on eren anys enrera, però tot i així els ndege seguien lluitant per avançar cap al seu paradís.

Aquesta història no té final, els kazi segueixen avançant i retrocedint pel desert, els ndege han rebut cops molt forts però segueixen avançant, molts d'ells es cansaren de caminar, d'altres moriren, molts d'ells assassinats pels mti o els fisi, alguns, en canvi, moriren de vells contents pensant que gràcies al camí que ells havien fet, els seus fills estaven ara més a prop del paradís.

I, encara avui, apareixen nous ndege disposats a seguir caminant, lentament, cap al món que volen aconseguir.



Míting a l'Hospitalet

(Fernando Ventura Calderón)

Hola, em diuen Jordi Tapabastes, i el que vos vaig a contar és una història real. L'any 93, més o menys, vaig rebre la invitació del Comitè Nacional de la CNT per a donar una xarrada sobre la "problemàtica de les Drassanes".

S'havia refundat un Sindicat d'Oficis Diversos a l'Hospitalet, i volien fer "alguna cosa". Algú ho va proposar i algú ho va aprovar. Jo tenia un cert nom en el món llibertari arran d'un conflicte hagut amb la policia en unes protestes de la Naval, i com no hi havia ningú més panoli de qui tirar, algú va parlar amb mi. La conversa va ser més o menys esta.

- ... Et pagaríem el viatge i t'allotjaries a casa d'un company de l'Hospitalet.

- Ja, em sent molt afalagat. Però és que resulta que jo eixe dia treballe en torn de nit. Hauria d'eixir al matí en algun Talgo i arribaré fet pols. Esteu segurs que val la pena que em done el mataogazo?

- Sí, per descomptat company, no t'invitaríem si no tinguérem clar que és un acte necessari. A més, hem invitat gent de CGT perquè hi haja polèmica i queden contrastats els dos models d'acció sindical vigents: el nostre que és el bo i el de tots els altres que és el roín.

- Ja. Mira que a mi en la vida m'ha pagat ningú un viatge, que em fa vergonya cobrar-li al sindicat...

- Tu no et preocupes company, que li anem a traure rendiment en afiliació a la teua xarrada. Estem creixent com els bolets...

Açò m'ha deixat un poc mosca. És una fantasmada de les grosses.

Creixent? Quins diables es porten entre mans estos? Barcelona

ha d'haver canviat molt si el que diuen estos és cert. Els anarquistes catalans sempre estan embolicats amb disputes domèstiques per les carajotades més increïbles, de les que espanten a les rates més dures. I si vaig?

- Ja, bo, si vos poseu així..., crec que aniré.

- Molt bé! No et penediràs company!

- Sí, ja. Ja veurem.

II

Arribe a Barcelona a això de les sis de la vesprada. Jo he eixit d'una ciutat en què feia calor, i vaig vestit amb samarreta, bermudes i sandàlies. La meua barba és d'una setmana, adornada amb grans i espesses patilles. Els pèls del meu pit contrasten amb un cordó d'or que m'ha regalat la meua mamà. Vol que vaja elegant i que em traguen fotos...

Doncs bé, ací, en la Rosa de Foc fa un fred que pela. Neva lleument. Quin horror! M'arreplega al moment un paio que m'ha conegut sense cap dificultat perquè pareix que destaque entre la multitud. Em munta en un Gordini del 69. Em fa un passeig mostrant-me els emplaçaments de les barricades el 19 de juliol de 1936, la tomba de Durruti, el lloc on va morir Ascaso... Em conta meravelles del creixement de la CNT de Barcelona... Segons pareix esperen a la meua xarrada a centenars de persones, perquè hi ha una gran expectació i açò i allò altre. Per fi, a les nou de la nit arribem al poliesportiu on va a celebrar-se el míting. Sense sopar.

III

L'Hospitalet me sembla una ciutat que no és molt alegre. Si a això se li unix la soledat dels carrers, una escassa il.luminació i una neu lleugera bruta de sutja i de fang, la impressió resulta depriment. Tinc, a més, un poc de pànic escènic. Vaig repetint mentalment el discurs que m'he aprés de memòria en català. Respire fondo: allà vaig. El

poliesportiu és enorme.

Enmig de la pista de basquetbol han disposat un xicotet escenari amb micròfon, faristol i bandera rojinegra. Els focus m'il.luminen. A poc a poc es va assentant el públic en les grades. Són cinc persones: el tresorer del Comitè Nacional, el secretari general, el Secretari d'Organització, el Secretari del sindicat de l'Hospitalet i el de Premsa i Propaganda ‹que és el paio que m'ha portat fins ací‹. Estan molt seriosos, cada un en un cantó, amb cara de circumstàncies, esperant a veure què els dic. Supose que he de paréixer un verdader cretí. Els solte el discurs sense pietat.

IV

Correguem un atapeït i piadós vel sobre el meu debut com a orador de masses. En el col.loqui parlem principalment de qui ha sigut el tros de gos que m'ha fet viatjar mil quilòmetres per a ficar-me en este bordell. Em responen que a estes altures i en esta organització no hauria de sorprendre'm res. Pareix que tots creien que algú estava posant els cartells de convocatòria, però no era així. Maleïsc mil vegades la maledicció de un maleit.

V

Ens despedim amb frases ambigües i sarcàstiques. Isc furiós al carrer, acompanyat pel company de l'Hospitalet i pel tresorer del CN, que també viu per ací prop. Fins demà no ix un talgo, així que vaig a quedar-me a casa de Merino, que ha sigut el promotor d'esta porqueria. Merino és un cacereny que treballa ací de forner. El tresorer és Roldán, un natural de Carmona que es va vindre als anys trenta a Catalunya, va lluitar en la Guerra Civil, va treballar de mecànic i ja està jubilat. Merino és un home d'uns quaranta anys amb pinta de boig: prim, barba i cabell llarg amb rissos, ulleres de pasta, vidres de cul de garrafa, una gavardina llarga i un maletí. Roldán és un vellet calb, al què li creua la cara una llarga cicatriu producte d'un accident

de treball que li dóna un aire de macarra vell i desdentat. Caçadora, pantalons de tela grisos i sabates esportives. Avancem per un carrer fosc, ample, en silenci, quan per allí prop escoltem unes veus demanant auxili. A veure.

VI

Es tracta d'una dona jove, per resumir, molt ben vestida. Al seu costat hi ha un cotxe gran, luxós, amb les portes obertes. Està sent atracada per dos randes que la sacsen perquè solte el parné. La xica s'aferra al portamonedes com una llepassa. Els lladregots estan armats amb navaixes. Arribem ràpidament i els increpem.

- Eh! Cabronazoh! ‹els crida Merino amenaçant de tirar-los una maleta plena de mortífers pamflets‹ Ja la'stái deixant ara mateix.

- Vojaltre que vulé? ‹ens pregunta un dels xavals ensenyant-nos un bardeo enorme‹ Que vos rajemo? Doncs hora mateix os rajamo.

- Que tu em va' rajá'mí Collins la Gran Puta? ‹trac la navaixa de tallar el pa i la desplegue‹. Vine p'acá casho mielda que et va' engul la pira per er cul. Et la vaig a ficá pel bujero'l cul i et la vaig a traure per la boca.

Per la seua banda, Roldán es queda a un costat, amb la mà ficada en la caçadora, com si portara una xata en la butxaca. Apunta amenaçadorament.

- Zabéu el que vos voi a dóna? Eh! Voleu que oj trone! No jase farta que m'el pidai! Pos pel mandat azambleari que os avente tre tiro a ca uno lo huevo q'os deize mes tiezo c'un all!

- Socorro! Auxili! Un robatori! Un robatori! ‹crida baix la xicota‹

Ni Déu s'aguaita. Però inclús per als xoris més encallits, donar un atracament en estes circumstàncies es torna quelcom perillós. Una paia que no cedix el cordell, tres meridionals axarnegats que no s'acovardixen... De mala jeró, solten la presa. Agafen el portant mentres ens llancem mutus improperis en què es mencionen diversos parents morts que naden en merda aliena. El millor de tot açò és que se m'ha llevat el biruji.

VII

Adoptem un aire consolador dels què espanten als voltors, i ens acostem a la xicota. Està tremolant, no és per a menys perquè em pareix que tenim pitjor pinta encara que els xorbos que hem fet fugir. Concretament, la jai a mi no em lleva ull.

- Ayyy, moltíssimes gràcies per salvar-me, quina por he passat...

- Però què jalra esta tia? ‹pregunta Merino‹.

- Tá jalrando en català carallot. Porteu ací la tira i encara no vau aprendre?

- Calla home, clar que parlam el català correctament ‹respon Roldán‹, ezpera que cambiem er ship.

- Senyoreta ‹li recrimine‹, per què no els va donar la pasta? Podien haver-li fet molta pupa amb els nervis. Eixos només volien cabals...

- Ayyy quina por, ai per per per favor, però on, on, on és?

- On és qui?

A poc a poc ens assabentem del que li ha passat. La xica anava amb el seu nóvio en el potent cotxe. De sobte, van sentir que perdien el tapaboques d'una roda. Per a recuperar-lo va intentar el bajoca donar la volta ficant-se pel barri. Es van perdre perquè van trobar molts carrers a contramà. L'andoba, en compte de buscar l'eixida, va aparcar el cotxe i se'n va anar caminant per l'embellidor. Feia més d'una hora que se n'havia anat i era un misteri què li havia passat.

- Però senyoreta ‹li marmole mentres apega xanglots i somics‹, això e incomprensibre, com va eixe tio a dejalra sola pa busca un tapacubo? Eixe tio és panoli.

- Aaay no sé, el meu nóvio és molt responsable, ell mai faria això, és el director d'una sucursal de la Caixa...

Els meus dos col.legues la miren amb cara de pocs amics.

- Fotre senyoreta, no es done samfaina amb nosaltres, que som proletas.

Pitjor m'ho posa si és un barana amb possibles. És pijo, ronyós i tontolcul senyoreta. És més panoli del que li pertany. Li ho jure.

La xicota es queda pensativa... Bé, comence una altra vegada a tindre fred i propose que anem a un lloc menys inhòspit. La xica es nega en redó a seguir-nos. Vol esperar ‹a pesar de tot‹ al seu nóvio. No pot emportar-nos, ni tampoc anar-se'n, perquè el caracollons del seu amic se n'ha anat amb les claus del vehicle. Tampoc ens permet que esperem dins del cotxe, perquè el seu nóvio pot pensar qualsevol cosa d'ella. No consent que ens acostem a una cabina (encara no són populars els mòbils) a cridar per telèfon a son pare (que és director d'una sucursal molt gran de la Caixa ‹ens conta‹) perquè..., i si ve el seu nóvio? Fent a contracor propose que anem a avisar als jundos o als mossos d'escuadra, però ens prega que no ho fem, perquè a son pare li donaria l'infart, sa mare té nervis i, a més, i si [retorç les seues mans] s'assabenten els directius de la Caixa d'esta aventura? Seria un escàndol...

Ens estem cabrejant més i més. Esta tia ens té fregits. Comença a caure una espècie d'aigueta gelada que s'entra per la samarreta, corre per la columna i se'm fica en l'ull del cos. M'estic quedant pardalet. Roldán proposa que ens anem i deixem esta estúpida amb els seus morts. La xicota comença a plorar com una boja i ens suplica de genolls que no la deixem sola, però també ens exigix que no ens acostem molt perquè ens té cangueli.

Pa matar-la. Roldán es posa frenètic quan s'adona que no es fia de nosaltres. Comenta que, horror!, hem salvat una burgesa de CiU! Merino també està de molt mal humor i manifesta que vol anar-se'n a sa casa a prendre la llet calenteta amb galletes. Jo respire fondo i demane calma. Hem de ser solidaris.

- La senyoreta ‹explique‹ està molt espantada. E una mushasha catòlica, de crase mitja... La curpa de tó la tié er subjecte der novio, ese tiparraco...

I en açò, arriba el pollalisa amb els plats en la mà. Un gomós de trage fosc, corbata salmonada, alopècic, quatre ulls, grosset, ple de grans. Ella arranca a córrer en quant el veu, l'abraça, li pregunta que on ha estat, i l'altre, radiant, li mostra el tapacubos. Que tendre el capoll! La xica li posa al corrent de l'atracament, vinga a plorar, ell

la fica en el cotxe amb molts petons i el gachó es ve cap a nosaltres. Els tres estem desplegats, molt seriosos. Ell ens agraïx que hàgem acompanyat la seua nóvia en la seua absència, i ens oferix mil pessetes d'un feix de bitllets que trau de la butxaca. El mirem fixe ‹ A veure, ‹li pregunte‹ tu ere panoli o què? Com t's'ocurreix dejal-la sola en esta ejquina pa aná a busca un puto tapacubo? Kabró.

- Ascolte, què diu?, parle clar. A mi no em falte, eh?, a mi no em falte que ningú els ha demanat que es queden...

- Com? Eixa tenemo? ‹li solta Roldán‹

- Vine p'acá tu ‹ordena Merino‹. Sí, tu, pelut, a tu et dic.

Li hem fet la mitja canya i jo li he plantat la xurí en el melic. Li llevem la cartera, el rellotge l'anell, els botons de puny, els pantalons,

li badem dos rodes del cotxe i fem pols el tapaboques ballant sobre ell un zapateat. Roldán proposa capar-lo però la moció no prospera. Li demanem perdó a la senyoreta per l'esglai. Jo li explique que nosaltres respectem molt a les companyes anarquistes, i que per això no la plomem. Però que, per favor, ha de prometre'm que es buscarà un altre nóvio menys gil.

- Eixe tio ‹afirme‹, és capaç de deixar-la per una liquadora senyoreta. És que no veu que és caracollons?

- Ayyy, vosté creu?

- Segur. Seguisca el meu consell, i vaja's a una comuna feminista a què li donen teràpia i classes de defensa personal i autoestima, qu'a Barselona segur que hi ha de tot.

- Ayyy... Ho pensaré, moltes gràcies ‹em respon amb una veueta‹....

VIII. Epíleg

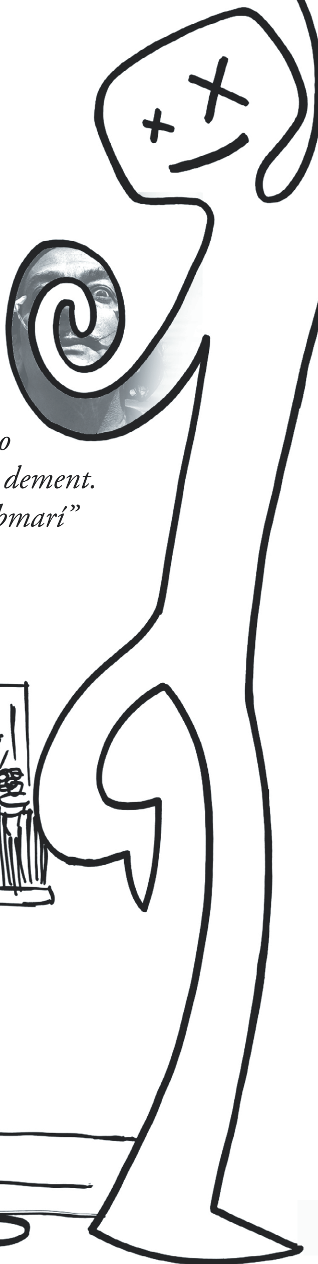
Han passat dotze anys des d'aquell atziac míting. Un amic, Josep, m'ha invitat a passar les vacances amb ell en un mas que està recuperant al Pirineu lleidatà. Els contaria com és el tema, però els editors només em deixen tres folis per a este relat. Els mencione de passada que la cosa va de vida alternativa i tot això. El lloc és preciós, un poc humit. La gent, agradable, dispersa en casalots ruïnosos, amb molts projectes i idees entre mans. Desertors de ciutat intentant tornar al camp. Hui menjarem amb unes veïnes que ens han invitat, i allí està ella. La reconec entre diverses chamaques que s'afanyen traginant caixes de jitomates. Amb eixes trenes, el mono de treball, mocador florejat en el cabell i el rostre torrat pel sol, pareix contenta mentres arrossega a eixe enorme porc al seu ignot destí. Quin canvi ha pegat. Per a millor.

Mira per on, aquella no va ser una nit perduda.

L'home submarí (secrets)

(Agus Giralt)

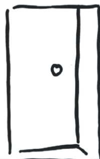
Un dia en Joan em va dir que Dalí va morir cridant "Monturiol! Monturiol!". I que ningu en va fer cas del missatge que el mestre de Cadaqués va voler deixar. Ningú, ni els més erudits intèrprets dels seus quadres ho van entendre, creien que no era més que una frase sense sentit d'un vell dement. Joan ho va tindre molt clar "Cal ser un submarí"



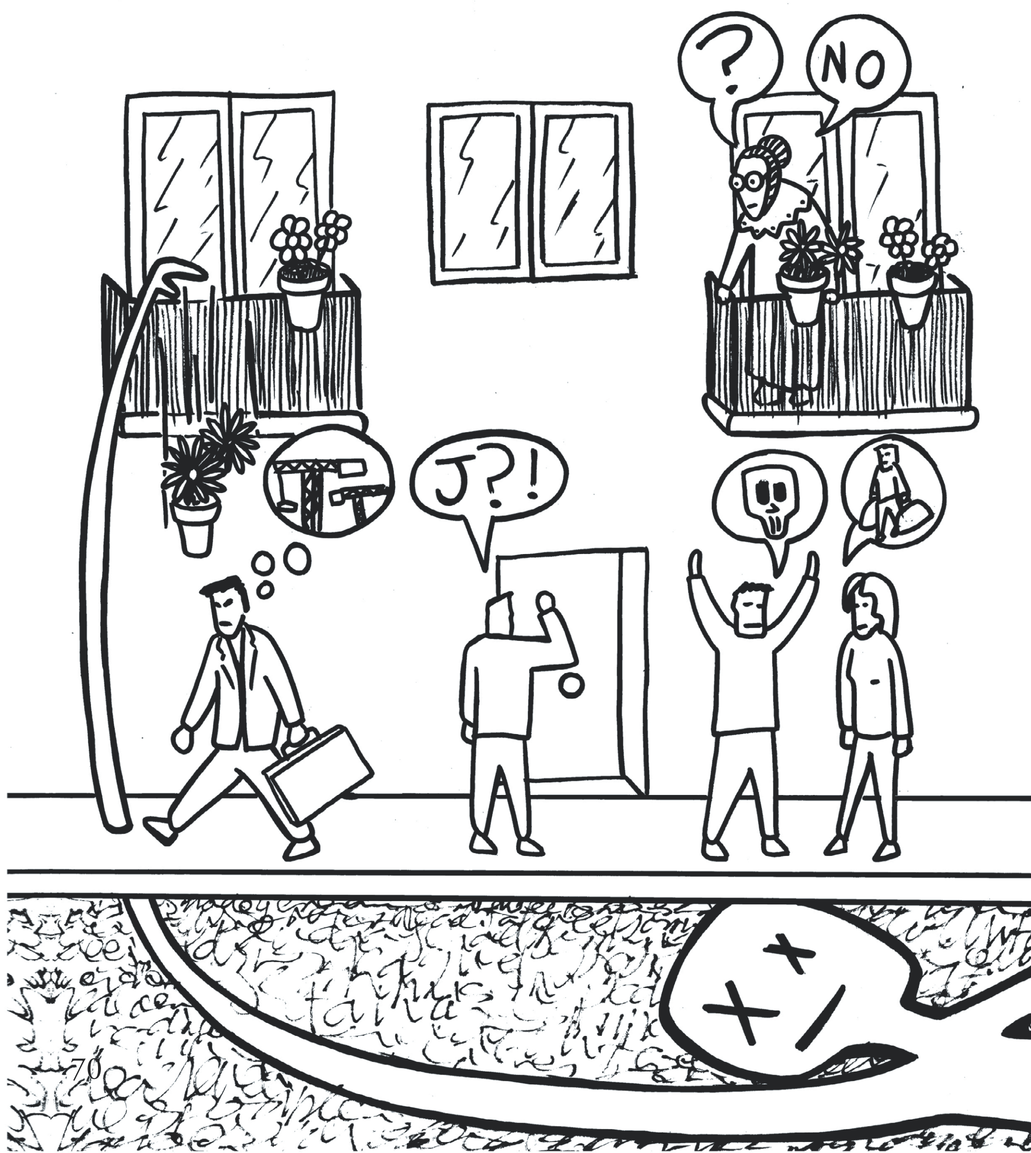








Un dia Joan va deixar d'omplir els buits. Va deixar de recolzar el seu vell cos sobre la barra i fins i tot va deixar d'anar amb bicicleta al llarg i ample de la ciutat. Els seus amics es preguntaren llargament per ell. Fins i tot un dia es van decidir per anar a casa seva. En arribar van trucar a la porta, el van cridar des del carrer. Cridaren i cridaren, sacsejant la porta i trucant als timbres dels veïns, que ben aviat van sortir a veure qui eren aquells que els destorbaven del seu descans.



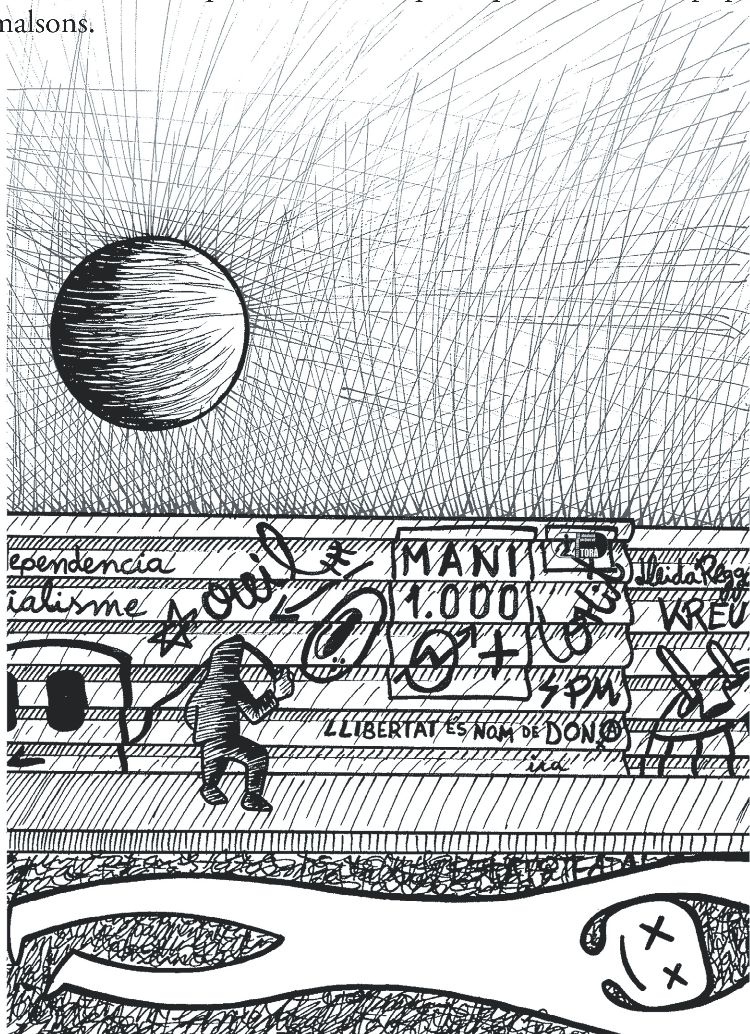
“Què volen aquests?” “Busquen al Joan!” “I per què ens piquen a nosaltres!” -se’ls escoltava cridar des del carrer.

Només trobaren crits, però de’n Joan no en van trobar ni rastre. Ni una ombra, ni una petjada, ni una engruna de la seva genialitat escampada per alguna de les voreres del seu Hostafrancs. Ha marxat fora del barri, van creure uns. Ha mort, van creure d’altres, els més negatius.



Però no encertaren ni uns ni els altres. Joan no havia mort, però tampoc havia marxat. Simplement es va anar fent subtil a mesura que la llibertat creixia dins del seu cap. Fins que un bon dia Joan es va convertir en un submarí. Navegant per sota les aigües de la realitat, a gran profunditat, recorre el barri, en el silenci que dóna el fons del mar.

I diuen que de vegades, quan algú dels que volen que tots toquem de peus a terra ensopega, és perquè en Joan li ha fet la traveta. I aixi marxa, en silenci, torpedinant a tots aquells que conreen camps plens de malsons.








Les autoritats no adverteixen que amb una botella de combustible, un drap i certa sutilessa, un fumador actiu pot apendre a deixar el vici del tabac. Si sou suficientment creatius i físicament prou àgils podreu escriure una pàgina més en una de tantes nits romàntiques, sol, en grup, o en parella. L'objectiu és il-luminar el màxim la ciutat fent el minim consum de gasolina.

“La Sierra” encara resisteix

(Lo xicot del sucre)

Tal com van sortir de la reunió setmanal de Tornasol, es van fumar uns Marlboros a l’entrada de la facultat de Dret de la UCM. Fumaven mentre comentaven amb total impunitat les activitats portades a terme aquests dies: l’atac al local del col·lectiu de “guarros” de Biològiques i el “toc d’atenció” a la parella de “bolleres” de la seva facultat.

En acabar, i amb el somriure als llavis i l’agradable sensació del sol de primavera al cos, van parlar sobre l’escapada del cap de setmana.

- Bé, anem a Paredes de Buitrago, oi? -digué el Ricardo mentre s’arreglava els baixos dels seus Levi’s,

- Sí, -contestà l’Alfredo-. Ja preguntarem allí com arribar al lloc on es va desenvolupar la batalla.

- Doncs som-hi! He deixat el Golf aquí al costat -digué en José Antonio dirigint-se cap a la Avda. Complutense. - Ah! Porto patxaran! -somrigué.

Van coincidir amb els milers de madrilenys que, com cada divendres, fugien de la seva quotidianitat dels dies feiners per abocar-se a la rutina dels caps de setmana de la “urba” a la Sierra.

- Mon avi diu que si no hagués estat pels milicians de la CNT, Madrid hauria caigut en 8 dies. Pel que sembla els van agafar per sorpresa - digué l’Alfredo donant-se importància perquè el seu avi, terci de la Guàrdia Civil, va combatre a les ordres del general Mola mentre que els avis dels seus amics van ocupar despatxos a Burgos.

- El que més em sobta és com van poder resistir els contraatacs, els bombardeigs i van poder construir les galeries, trinxeres i búnquers en tan poc temps - deia en José Antonio mentre baixava el volum de la ràdio. Sonava la Cope.

- Mira, millor! - va intervenir en Ricardo -Així ens va donar temps de fer "neteja"! hehehe -rigué mentre llençava el cigarro per la finestra del cotxe.

- Però el control dels pantans era bàsic. Madrid no hauria aguantat ni vuit dies! -L'Alfredo es va sorprendre aixecant la veu.

- Sí, van encertar-la en no deixar cap "rojo" viu a la rereguarda -va dir en Ricardo recolzant l'opinió d'en José Antonio.

Van deixar enrere les cues i l'autovia al començar el port de Somosierra per endinsar-se a la "Sierra Pobre" de Madrid, terra de pantans. Vint quilòmetres de carretera de muntanya després, arribaren a Paredes.

Van entrar al primer bar que van trobar obert. Ningú a la barra i tan sols quatre iaios fent el cafè i jugant a dominó al costat de la finestra per la que entrava el sol. De fons, els sons d'una sèrie de televisió i el ventilador. No es van immutar i van continuar jugant. L'Alfredo va interrompre la partida.

- ¿Per anar al pinar? - va deixar anar de cop.

- Quin pinar? -respongué el iaio que estava assegut d'esquena a la finestra sense aixecar la vista de les fitxes.

- El pinar dels búnquers i les trinxeres - respongué en Ricardo.

- Ah! - exclamà el mateix iaio col·locant el tres doble. -Agafeu la carretera que va a Prádena i el trobareu a la dreta.

- Precisament durant aquests dies és quan van matar als dos italians, no?... com es deien? -mussità un altre iaio mentre rossegava un escuradents.

- Què eren pilots d'algun avió abatut? - digué l'Alfredo amb emoció.

- No, home, no. Eren de la Columna "del Rosal", de la CNT - digué l'avi de la finestra - Encara avui, diu el tio Paco, es senten els

trets de la batalla.

- Després d'un contraatac dels nacionals, es van quedar sols defensant el turó en què després van fer el niu de metralladores - afegí.

- Sí... els reforços van arribar tard -es va lamentar el vell de l'escuradents.

Els tres joves es van mirar i es van somriure maliciosament.

- Des d'aquella posició i només amb una metralladora del 7,5... -va continuar.

- Li deien la "Petita FAI", oi? -els interrompé l'avi de la boina que havia romàs callat.

- Sí, fins que els feixistes no van portar canons no van atrevir-se a atacar. -se li va il·luminar la mirada al vell de la finestra.

- Què es fotin! Putos traïdors a la seva pàtria! -interrompé José Antonio -Som-hi! Ja estic fart d'escoltar als vells aquests.

- ¡Arriba España! - es van acomiadar aixecant el braç dret. Tan ridículs com els romans de les aventures d'Astèrix.

- Putos vells! sembla que no van acabar amb tots per aquí. - cridà en José Antonio - i a més anarquistes!

- Demà, abans de marxar podem fer una visita al bar i deixar la nostra targeta de visita com agraïment, eh? -digué l'Alfredo buscant el vist-i-plau dels seus camarades amb la mirada.

La carretera de seguida es va internar dins d'un pinar. No van trigar molt en veure les primeres restes de construccions de la guerra. Es tractava d'una trinxera que transcorria paral·lela a la carretera. Van deixar el cotxe a una clariana del pinar, van agafar les motxilles i van pujar al turó en què es divisava un bloc de formigó. Van veure quelcom que semblava una cova. Van entrar-hi. Un laberint de passadissos i habitacions formaven el búnquer que feien servir com magatzem de queviures, polvorí i caserna del front que ocupaven les milícies anarquistes. Van sortir i van continuar pujant pel turó. Quan van arribar-hi, es van adonar que es tractava d'un niu de metralladores. Un niu des del qual es dominava una ampla àrea i que, fins i tot,

permetria veure Segovia. Van baixar per la cara segoviana fins que van trobar una altra trinxera que van fer servir per acampar.

El sol va acabar de pondre's mentre els tres fatxes escalfaven el sopar: embotit envasat al buit i fabada asturiana de llauna. En poc temps, la trinxera va omplir-se de llaunes de cervesa dispersades aquí i allà, borilles i paquets de tabac. Els càntics feixistes van saludar la nit. Quan van acabar el repertori, van engegar el radiocasset. Va sonar "Batallón de Castigo".

- Ei José, què no has portat patxaran? Podríem fer uns brindis pels camarades morts! -digué en Ricardo.

- És clar que sí! Alfredo, obre la meva motxilla i porta'ns l'ampolla -ordenà en José Antonio. L'Alfredo els va portar l'ampolla i els gots que duien.

- Va, vinga. Omple'ns els gots! -s'impacientà en José Antonio. -Pels camarades morts que gaudiran eternament al Valhalla!!! -Brindà.

- Sieg heil! Sieg heil! Sieg heil! Van cridar tot tres a l'hora.

- I els "rojos" què es podreixin al Nifheilm!!! -cridà el Ricardo - No passaran, no passaran, hahahaha, mira'ls ara!!! -els seus ulls estaven injectats en sang.

- Va, un altre brindis per ells! No patxaran, no patxaran! hahaha - rigué en José Antonio.

De cop van sentir un so i el radiocasset va saltar pels aires. Es van quedar muts. Es van mirar sense saber ben bé com reaccionar. Silenci. Van sentir tres sons com d'explosions seguits. Es van donar la volta i encara els va donar temps de veure l'últim llampec que procedia de dalt del turó, des del niu de metralladores.

- Qui és el graciós! -cridà en José Antonio.- Alfredo, treu les porres de la meva motxilla.

- Som-hi! Segur que els iaios han explicat a algú on som i ens volen gastar una broma - raonà l'Afredo.

Van saltar de la trinxera i van començar a pujar cap al niu cridant de ràbia. Unes explosions als seus peus els van tallar el camí. Ara ho van veure i escoltar clarament. Una altra ràfega des del niu va passar per sobre d'ells.

- Aaah! -cridà de por i dolor en José Antonio. Un tret aïllat li va travessar l'espatlla.- Cabrons! aiiiii!

Els altres dos fatxes van anar a socórrer al seu amic. El van agafar com van poder i van fugir muntanya avall.

Es va fer el silenci. Només es sentia el rumor dels crits de dolor. L'olor a pólvora cremada encara va romandre una bona estona.

Del niu de metralladores van sortir dos ombres. Quan la lluna les va il·luminar, va permetre veure dues figures transparents de contorns resplendents que portaven al coll el mocador roig i negre, i al cap, el barret de milicià.

-70 anys i no s'ha encasquetat mai la "petita FAI"-somrigué el Camilo al Fabio.

El Pany
(Txetake)

Feia temps que es preveia una cosa així. Ningú havia pensat que arribarien tan lluny les conseqüències d'aquelles decisions.

Els Estats Units d'Amèrica, acabaven de patir el quart atac terrorista. Des del tercer, havien declarat l'estat d'excepció. Milers de milions de càmeres de seguretat controlaven segon a segon la vida dels Nord americans. Tots els telèfons estaven punxats a l'espera d'alguna paraula com atac, acció, desobediència, caurà, càrrega... o fins i tot paraules com Gran Festa, podien provocar que una desena de cossos especials es plantessin davant la persona que les havia pronunciat. Qualsevol dissident era empresonat. I des del govern del EUA s'intentava que els demés països fessin el mateix.

La reunió de l'ONU durà molt més del que és normal.

- Ja saben que després del tercer atac vàrem decidir aplicar l'estat d'excepció. Estem en guerra, companys. L'enemic és per tot arreu i fins que no acabem amb ell no podem frenar. Demanem que l'OTAN no es retiri del Pròxim Orient, sols mantenint-nos junts aconseguirem vèncer l'enemic que pretén governar el món.

Hem de controlar els enemics que s'han infiltrat als nostres propis països. L'empresa Moerickia, amb seu a tots els territoris que estan avui presents, ha desenvolupat la tecnologia perfecta per al control del poble i els demanaria que en fessin ús. Vostès també estan dins del conflicte, a tots els seus ciutadans els afecta. Tots podem patir un altre atac terrorista.

Alguns diputats intentaren dissuadir la idea dels EUA.

- Sr. Walls, li voldria explicar, sense ànim d'ofendre, que Moerikia ja fa còpia de totes les trucades i missatges de la xarxa, tant telefònica com de la web. I això ens permet controlar al poble sense que se n'adoni. La massa no es preocupa si no se n'assabenta. Però això que diu és massa agosarat. Conec el nou invent i la implantació d'aquest farà que molta gent vegi la capacitat de control. Les càmeres de seguretat comencen a ser massa visibles per tothom, però ells pensen que són per la seva seguretat, no pel seu control. Si implantem aquesta mesura, tothom se n'adonarà.

- Miri Sr.Yicbon, acaben de perpetrar el quart atac al nostre estat. I ja hi ha hagut atacs a set països mes. Vostès senyors de l'ONU, els han patit a les seves pròpies pells. La població es pensa que és per culpa de la guerra al pròxim orient. Però nosaltres sabem que no és així, la guerra és a tot el món, l'enemic ha traspassat les fronteres i es troba entre nosaltres. L'enemic, amb els mitjans que tenim encara, és incontrolable i cada cop es fa més gran.

Sabem que hi ha gent que comença a investigar, a preguntar-se qui és el veritable enemic. I és aquesta gent la que hem d'aturar, ningú pot saber el perquè d'aquesta guerra al Pròxim Orient. Les vendes de GPS ja s'han estancat i aquesta recent tecnologia és una nova manera tant de control, com d'engrossir les nostres arques. No cal que li digui Sr. Yicbon, ja que el seu país és el que més armes fabrica, que la venda d'aquestes fa temps que es va estancar i que sols gràcies a la guerra la demanda d'armes es manté un xic en alça, però no és suficient! Hem de controlar el Poble! No hem de permetre que la massa sàpiga el perquè de tot plegat.

Els nostres "enemics" ens han dit que demà passat efectuaran atacs a París i a Berlín i serà a partir d'aleshores quan podrem implantar el nou invent. Direm el mateix que us he dit, honorables senyors, que l'enemic és per tot arreu, que hem de controlar els possibles dissidents que amenacen la seguretat mundial, i que aquest nou invent d'obligatòria imposició serà l'única manera de controlar-los.

Al dia següent un grup islamita feia explotar les seus americanes de Berlín i París. La gent sortí al carrer, un altre cop, contra la guerra. Però les autoritats no en feren cas, deixaren que la gent s'esbravés, digueren que serviria per a modernitzar les ambaixades, que no calia preocupar-se ja que eren sols les seus dels EUA i que estaven cercant els culpables. Total, deixaren passar el temps, i la gent se n'oblidà.

Uns mesos més tard, a diversos països del món hi hagué una gran onada de robatoris. Els informatius inflaven la notícia cada cop mes i més: no hi ha seguretat, senyores i senyors, la millor opció en aquest cas és quedar-se a casa. Sembla ser que una banda organitzada està perpetrant múltiples robatoris arreu de l'estat. La policia està investigant els casos però sembla ser que no troben cap pista concloent, i segons les seves fonts es veuen incapaços de controlar aquesta onada de robatoris.

Una setmana ms étard, després que els mitjans esbombessin la notícia, un nou invent s'anunciava per tot arreu: ENTROSIT: Sàpiga qui entra i surt de casa seva en tot moment! Si marxa de vacances, tindrà la casa segura! Amb el nou pany informatitzat sabrà en tot moment qui entra i surt de casa seva. El nou pany detecta les empremtes de qui entra i qui surt de casa seva i envia un SMS directament al seu mòbil amb les dades de qui ha entrat o sortit."

Alguna gent s'instal·là el nou pany de seguretat, però no fou suficient per a què tothom s'instal·lés aquell invent. Així que hagueren d'imposar-l'ho. Aquest cop una onada d'assassinats es perpetraren a cases de qui no tenia el pany. Això n'augmentà la venda gairebé un 50%. Sols quedava una minoria que no tingués el famós pany de seguretat i els assassinats es recrudiren. Els governs decidiren aleshores que l'única manera que paressin els assassinats era que tothom, absolutament tothom, havia d'instal·lar-se el pany.

Ara sí, ara tenien a tothom controlat. Sabien a quina hora entraves o a quina sorties, a qui trucaves, que t'agradava, amb qui estaves... ho sabien tot, i si algú sortia de la norma era controlat pels serveis d'informació.

Havien passat dos anys d'ençà que s'havia implantat l'invent. A la gent li començava a molestar que, si un dia, arribava mitja hora més tard a casa, es trobés gairebé sempre algun estrany davant la seva porta. Fins que passà l'inimaginable.

En Pep, com cada dia, anà a treballar. Estava un xic mosca puig que n'estava fart que el pany de la seva casa, cada dia li digués si sortia un o dos minuts més tard. La nit anterior no havia pogut dormir gaire bé, i una noia de la central elèctrica on treballava li havia dit de quedar per sopar, però com que havia programat el pany sense saber aquesta cita no va tenir altre remei que anar a casa a l'hora indicada. La vesprada anterior hagués pogut ésser fantàstica si no hagués estat pel control que exercia el pany sobre ell i sobre centenars de milions de persones. I per postres aquell matí, no l'havia vista. Estava aixafat, fastiguejat i no sabia perquè la noia no havia aparegut aquell dia per la fàbrica. Volia trencar-ho tot, deixar-ho tot i marxar a algun lloc on no el poguessin controlar, sabia que això era impossible.

Mirà la pantalla, les puntes d'energia eren com sempre, hi havia electricitat per tot el territori europeu, que era el que ell controlava. Si mai aquelles gràfiques canviaven, havia de trucar immediatament el seu superior. En això consistia la seva feina, mirar la pantalla i que les gràfiques no canviessin. De cop es fixà en el botó que tenia a mà esquerra, l'havia vist sempre, vermell, dins d'una urna amb la inscripció: "Sols aplicable en extrem cas d'emergència, sota instàncies del supervisor en cap amb el certificat d'alerta 3".

De cop el telèfon sonà:

- Ei Pep, què tal, si, ja sabia que havíem quedat aquest matí, però he rebut un missatge que em traslladen. Ho sento, ja no podré entrar mai més a la central, m'envien demà mateix a Roma. Sí, sí, a Roma, una central d'allà diuen. No, no crec que ens poguem veure, em fan quedar, per a rebre formació per allà. Ho sento... podria haver estat molt bonic.

En Pep penjà el telèfon, aquella trucada era la gota que feia vessar el vas. Ja tot li era igual. Aixecà la ma esquerra i acaronà la capsa del botó, l'aixecà. El cor li anava a mil per hora, li era igual. Tampoc sabia que passaria si el premia i l'apretà fins al fons. Totes les llums s'apagaren, en Pep no es podia imaginar el que acabava de provocar. No hi havia electricitat. I no només en Pep estava fart.


Altra vegada hem trovo al mateix camión de cada dia, tenint de portar el fuel al mateix lloc de sempre, on tindré de fer la cua de sempre i veure els 50 camions que cada dia porten el fuel al mateix lloc de sempre.


AK 47
Demà serà l'últim dia,
la meitat dels obrers anem al carrer.




I avui el fuel no va
al lloc de SEMPRE.



apuro unes últimes calades...


POUM!!!